

12 RÖPIRAT.

Budapest,

1881. ápril 15.

I. évfolyam

VII. füzetet.

Nihilismus és judaismus.

E röpiratokban volt egy ízben már érintve e két „mus” közötti kölcsönhatás. *) Őszintén megvallom, hogy már annakelőtte, saját eszemjárása szerinti következtetésből, ugyanazon felfogás fészkelte be magát agyamba, és szívem, lelkem minden ízével cultiválom ezt a felfogást, mely szent és törhetlen meggyőződésemmel teljesen megfelel. Én senki után vakon nem megyek, hanem önállóan követem eszem- és szívemnek, a tapasztalás és annak következetessége által igazolt meggyőződését, és ennek a „12 röpiratban” adok kifejezést már csak az oknál fogva is, mert az abban nyilvánult felfogás az enyémmel ugyanazonos, de meg azért is, mivel ez idő szerint ezt még másként és máshol nem tehetném, — ki viszonyaimat ismeri, tudhatja, minő közelfekvő okokból.

Tudja az egész világ, hogy a modern liberalizmusnak — megfoghatatlanul zsidó érdekbéli interpretációjánál fogva, — tisztán csak a zsidók érzik és élvezik érdemetlenül túlmértékben jótékonyságait illetőleg hasznát, — s annál fogva oly állam mint Oroszország, különösen a szemitáknak „ein Dorn im Auge.”

Amint a zsidók még mindenha, más fajbéli emberekkel szereték „rebachjukat” gesztenyeként a tűzből kikapartatni, épen úgy ők azok, kik a nihilisták törekvéseiből szándékoznak maguknak az „emancipációt” és annak átkos, de rájuk nézve hasznos következményeit kiböngészni.

Lehetetlen, hogy mívelt fiatal emberek „nihilisták” legyenek; de lehetséges és méltán, hogy azon fiatal emberek az „Emberi Jogok” érvényesítését óhajtják, s e célból ifjúságuk első stádiumában, mikor minden szépért, nemesért és jóért vakon rajongnak, el-

*) L. a „12 röpirat” I. füzetében „A Kagal” című cikket. — Szerk.

csábítják magukat titkos szövetkezetre, melynek céljairól és eszközeiről egyelőre igen kevés vagy homályos felfogásuk lehet, hiányozván még a higgadt gondolkozás és a tisztult Ítélet tehetsége. 22-23-26 éves korukban egyszerre, az évek előtt tett szövetkezeti eskü folvtán, sorshúzás vagy akármely köztük konvencionális formaság alapján kirendeltetnek merényletekre, – és vesznek el százanként, ezrenként a bitón, – Szibériában.

Az emberi jogoknak életbeléptetését minden tiszta lelkű embernek óhajtania kell, és azoknak m á s utakon való keresztülvitelét erkölcsi és szellemi módon előmozdítani kötelességében is áll; de a nihilisták, a valóságos nihilisták célzatai nem felelnek meg az emberiség rendeltetésének, és azok szövetkezetét mint az egész emberi társadalomra nézve káros szövetkezetet határozottan ki kell irtani.

De én a merénylőket bizonyos tekintetben csak sajnálni tudom, mint mézárszékre hurczolt olyan áldozatokat, a kik nem tudják azt felfogni, mennyire utálatos és utóvégre is keresztülvihetetlen a nihilista törekvés, s a kik nincsenek tisztában magukkal a fölött, hogy az esetleges eredményeket kik fogják élvezni?

No én megmondom nekik itt, – ha ugyan meghallják: aszemiták fogják azt élvezni úgy, mint nálunk is és egyebütt, még pedig önzőleg, oroszlánrészben, a többi milliók érzékeny rovására.

Én ismerni vélem e fajzatot és annak törekvéseit, és az e felletti érveléseim azon állításra kényszerítenek, hogy a nihilismus éltetői és ugrasztói a zsidók, s gyanakodásomat megérősíti azon ténykörülmény is, hogy az úgynevezett nihilista szövetkezet roppant pénzmennyiség fölött rendelkezik; – honnan? Csakis a zsidóktól!*) És eredeti, hogy én még nem hallottam, hogy a kommunisták, socialisták vagy nihilisták a gazdag zsidók ellen támadtak volna, de igenis az állam és a társadalmi rend ellen, a mely a zsidóknak nem tetszik; pedig tudhatnák, hogy az ő anyagi s egyéb nyomoruk legfőképp a zsidók mértéknélküli meggazdagodásában és a nagy zsidó tőkehalmozásban keresendő.

Bár hallanák meg ezt az úgynevezett nihilisták, és értenék meg; de hallanák és értenék meg ezt az illető államfők és kormányok is! Meg vagyok győződve, hogy rövid idő múlva, – a jogos szabadsági törekvések iránti engedmények mellett, – hamar helyreállana a társadalmi rend.

*) Annyi ezer meg ezer, s hozzá még folyton utazgató, legtöbbször vagyonatlan zsidó és nem zsidó nihilistának úri módon való eltartására, s ezenkívül merényletekre szükséges drága szerek és eszközök megszerzésére, százezrek és milliók kellene. S kinek van mai napság, főleg ilyesekre, pénze másnak mint a zsidóknak? – Szerk.

Ezen eszmejárás kifejezésére azon hir ösztönzött, hogy az európai államok a nihilismus megtörésére egy nagy állami szövetség létesítésén fáradoznak; no, több eredménye lenne, ha államokként szövetkeznének a zsidókat Európából küllebbezni, és őket kötött menetlevéllel útnak indítva, tán a Csöndes-oceán szigeteire átgyarmatosítani; hadd alkotnának ott maguknak nemzetet, államot és közjogot, és boldogítanak „kultúrájukkal a szegény malayokat, ha ezek ugyan hagynák magukat oly módon „boldogítani”, mint a „felvilágosult” de bolond, elaggott európaiak!

Miért nem vagyok I. Napóleon! – egy hét alatt Európában és a szomszédos világrészekben zsidó nem szívná a levegőt!

A zsidóknak mindegy: pusztuljanak nemzetek, fejedelmek, államok, nihilisták, kommunisták, szocialisták: csak ők érjenek cél! – Valóban mélyen elszomorító és lealázó látvány, hogy amazok valamennyien „per m o p s z” szolgálnak az utálatos handléknak!*)

R-on.

*) A t. cikkíró úr felfogása a nihilismus és a judaismus közti szoros érdekösséget illetőleg ugyanazonos azon felfogással, mely e kérdés fölött a németországi antiszemita körében is általános. Többek között ugyanis a „Berliner Ostend-Zeitung” f. é. márczius 23-ki száma reflektál a „Berliner Tagblatt” zsidólap egy közleményére, a melyben a német koronaherceg figyelmeztetik, hogy ne menjen a czár temetésére Szent-Pétervárra, mert merénylet követhetik el ellene is. Erre a „B. Ostend-Zeitung” következőleg utasítja rendre a most nevezett zsidólapot: „Mi indítja az Alliance israélite közlönyét ezen figyelmeztetésre? Avagy az a r a n y i n t e r n a t i o n a l e (zsidó alliance) részéről még több merénylet is helyeztetik kilátásba? Zsidók, figyelmeztetünk benneteket! Még egy merénylet, és el vagytok veszve! Nem titok többé, hogy a nemzetközi zsidószövetség a trónt és oltárt lerombolni akarja; a gaz francia zsidó Crémieux ezen célú nyíltan hirdette, sőt még arra is vetemedett, hogy a francia hadjárat alatt a német császár és koronaherceg fejére gyilkos-díjat is tűzött ki. És ti berlini zsidók nem áttallottatok ezen gazembernek emlékét a zsinagógáitokban megünnepelni! Zsidók, ez felségárulás volt Németország császára és koronahercege ellen! Kikérjük magunknak tehát a piszkos zsidóújság színlelt hazafiaságát és affectált aggodalmaskodását. Ó császári és kir. fensége, a ti mauslerozásaitok daczára is útra kél, mert nem ismer félelmet.”

Hogy a legtevékenyebb nihilistákhoz mily nagy contingenst szolgáltatnak a zsidók, bizonyítja egyebek közt a „Times”-nek egy, a mi lapjaink által is hozott minapi közleménye Genf-bő; csakhogy a „Times” e közleményéből a zsidó lapok a zsidó nihilistákra vonatkozó passzusokat, szokás szerint elhallgatták, s azt, a zsidó lapokat hűségesen kiollózni szokott magyar lapjaik aztán szintén ilykép megcsönkítva, ismét szokás szerint, utánuk szajkózták. A „Times” genfi levelének a zsidókra vonatkozó s lapjaink által eltusolt passusai így szólnak: „A bolt, melyet ezen nihilista tart, csak ürügyül szolgál, és a sötétség beálltával ott a hátulsó szobában, egy

Államunk és a judaizmus.*)

II.

Az emberiség végcélja a boldogság, és az annak elérésére való törekvések egyik legfontosabbika a tökéletesbülés, a másik pedig az anyagi jólét. E kettőnek annyira együttesen, karöltve kell haladnia, hogy egyik a másik nélkül soha sem szüli az óhajtott eredményt, s ez nemcsak az egyedekre, hanem az egyedekből álló nemzetekre is áll. Csak az a nemzet boldogul, mely e kettős tényező kölcsönös fontosságát felismeri, és gondosan ápolja; ezek bármelyike nélkül a legkolossálisabb nyers erő is tulszárnyaltatva, dicstelenül romba dül épen úgy, mint a koldustarisznyát nyakában hordó egetrázó b ö l c s e s é g.

Az előrehaladott összes művelt népek épen semmit sem vethetnek szemére a magyarnak, hogy a tökéletesbülés útját mindig, tehetőségéhez képest, kiváló előszeretettel ne egyengette volna; ha netán mulasztott, soha sem önhibájából tette. Úgyde, emellett vajmi leverő és szomorító körülmény az, hogy az államalkotó magyar elem anyagi állapota a helyett, hogy a művelődéssel együtt haladva gyarapodnék, csökkenik, s csak idő kérdése, hogy az anyagi tönkrejutás megadja nemzetünknek azt a lökést, mely feltartóztatlanul az enyészet ölébe sodorja. És ezen dolgozik, ezen munkálkodik tervszerűleg, bámulatos szívóssággal a köztünk élő felszabadított zsidóság, csupa hálából, mert felszabadítottuk, magunkhoz emeltük őket, s ami legborzasztóbb, saját törvényeink nemcsak hogy túrik, sőt kezükbe adják

nagyon különös társaságot találhat az ember. Én itt túlnyomó számban muszka zsidókat láttam, ritka fekete szakállukkal és sárga arcukkal. És ez pontosan összevág a berlini és pétervári rendőrségi tudósításokkal, a melyek hasonlóan kiderítik, hogy az elégiületlenek túlságos mértékben a zsidó eredetű tanulók közül újonczozódnak.” S néhány sorral alább, a hol a levelező a titkos nyomdákrol tudósít, hozzá teszi még, hogy „a szedők leg több nyire az alsó osztályhoz tartozó zsidók.”

Végül még megjegyezzük, hogy a lapok hírei szerint, a márcz. 13-iki merénylet értelmi vezetője: a moszkvai vasúti merénylet tettese, a zsidó Hartmann (igazi néven Meyer Kohn. L. a „12 röpirat” I. füzetében „A Kagal” cz. cikket.) volt.

Ezért szeszegnek a zsidólapok annyira, az európai kormányok által célba vett internationális rendszabályoktól; mert érzik a szagát annak, hogy ezen internationális rendszabályok, végeredményben a zsidóság ellen irányulandó nemzetközi rendszabályokra fognak kilyukadni, a mit mi antisemiták természetesen teljes szívünköl kívánunk is. – Szerk.

*) A II. füzetben közölt, hasoncímű cikk folytatása. – Szerk.

nekik az éles kést melyet azok a gojim ellen még élesebbre fennek, s csak az alkalomra várnak, hogy mindegyikök, mint egy-egy Shylock lépjen ki a küzdőterre, s törvényesen követelje a sajátkezűleg kimetszendő húsdarabot a keresztény testéből.

A magyar állam óriási összeget költ az oktatásügyre, lépést akarván tartani a kultúrállamok haladásával e téren is; a zsidók nagy bölcsen felhasználják az alkalmat, s a míg a magyar gojim által fenntartott, európai színvonalon álló tudományos intézetekben kiműveltetik gyermekeiket, addig ők otthon, vallásuk parancsolta alattomos ravaszsággal, álnoksággal üzik aljas műveleteiket, a melyek mindegyikében egy-egy tervszerűleg kigondolt és előkészített törzsúrás intéztetik a magyar nemzettest testvériesen dobogó szíve ellen. Míg a magyar milliókra menő tőkét halmoz össze önmegeröltetésével is az oktatásügy szent templomában, hogy benne a felebaráti szeretet alapján épülő világszabadságot hirdesse, addig a zsidó eme magyar nemzeti kincs áldásaiból fegyvert kovácsol saját jövője, – a magyar nemzet ellen; mert már az anyatejjel magába szítt álnoksággal, s kicsi korában beléje oltott talmudbűnökkel telített szellemének durva fegyverét a mi tanintézeteinkben köszörüli, feni élesre, hogy annál biztosabban kezelhesse azt ellenünk nemzetgyilkos munkája közben. Az általunk fenntartott tanintézetekben csekély tandíj-kiadás mellett kiművelt zsidó aztán tért foglal, szemtelen tolakodásával kiszorítja a hozzája hasonló képzettséggel és képesítéssel bíró magyar ifjút a hivatalokból és tisztségekből, mert, hogy célzt érhessen, hónapokig vagy évekig ingyen szolgál, csak bejuthasson, előnye lehessen a kenyérkereset után vágyó és arra reászorult magyar ifjú fölött, ki elkeseredetten látja, hogy nem érvényesítheti saját hazájában a munkásság mezején azt a tőkét, melyet szegény szülői saját megeröltetésükkel gyermekük kiképeztetésébe fektettek. Egyrészt üldött vadként kimenekül külföldre, s ott hírt, nevet és dicsőséget szerez a magyar névnek, de tehetségét idegen nemzet javára kénytelen érvényesíteni; a másik rész itthon marad, s évekig kell várakoznia, lótni-futnia, míg nagy keservesen állást kap a zsidók kapzsisága miatt, és addig a zsidó a részéről, az oktatásügy fentartása és fejlesztése körül minden időben megtakarított és folyóvá tett tőkéjének uzsorájával, megingatja a talajt a magyar lába alatt, egész egykedvűséggel forgatja ki őseitől örökölt Vagyonából, földönfutóvá, hontalanná teszi saját honában az értelmiséget úgy, mint a földműves osztályt,

A magyarok istene ne bocsássa meg soha azt a bűnös könnyelműséget, melylyel nagyjaink egész egykedvűen nézik a magyar nemzet törzsének, a birtokos osztálynak rohamos pusztulását, s ezek

helyett a zsidók szintoly rohamos gyarapodását. A magyar nemzettest hatalmas törzsének tönkje szélén nincs megállapodás! Azután következik a proletarismus, ebből kifolyólag a communismus, nihilismus és a végenyészet vérfürdőben!

Oh mert ne gondoljátok, hogy az államhatalomra nézve közönyös dolog lehet az, ha a magyar birtokos osztály kiforgattatik vagyonából, gondolva tán: a birtok nem, – csak a birtokos változik, mindegy tehát, akárki fizeti róla az adót, csak fizesse, ez a fődolog! Nem úgy van! Nem mindegy! Az államiságot fentartó és védő, s a hazáért szükség esetén életét és vagyonát feláldozó nemzet azokból áll, akiké a földbirtok, a mi zsidóink pedig azt mondják, hogy már mégis jobb bármely körülmények közt is élni saját zsebökért, mint meghalni a hazáért, mert az uralkodik, aki él és pénze van, nem pedig az, aki meghalt. Miatatok ugyan uralkodhatik szép Magyarországon akár tatár akár muszka, nekik mindegy, csak g'säftelhessenek, hisz bölcsen tudják ők azt, hogy azért mégis előbb utóbb az egész világ az övék lesz. Az az úr, akié a föld, és akinek pénze van!

Avagy kérem, czáfoljon meg engem akárki, mutasson csak egyetlenegy példát is akár a világtörténelemből, hogy melyik nemzethez csatlakozott őszintén, de őszintén ám a zsidóság? Melyik nemzetnek jólétén, előmenetelén működött valaha, hacsak azt itt-amott egyesek, olykor-olykor a talmud-parancsolta látszataból nem tették, de egész általánosságban soha sem! Ellenkezőleg; sőt inkább separatistikus törekvéseikkel mindig és minden időben nadályai voltak azon nemzettestnek, melynek keblén élődtek. Most sem különbek semmivel, mint akkor voltak, mikor Egyiptomból kikergették őket, amikor is „isten tanácsa folytán” a gojimtól „kölsönként” ezüst edényeket és ékszereket „magukkal vitték” vulgo: lopták. Most sem különbek semmivel, mint akkor voltak, midőn atyáik földjét Kánaánt elfoglalták, s kiirtottak mindenkit, kicsit és nagyot, öregot, nőt és csecsemőt egyaránt, akár állt ellent nekik akár nem, akár vétett ellenük akár nem. Az isten „választott népe” a legistentelenebb vadállatias gyilkosságot vitte véghez a goj-okon, hisz azok megfertőztetett valamik, nem is emberek, olyan két lábú állatok voltak, amilyenek szerintük maiglan is a nem-zsidók.

Nem hiszem, hogy találjon példát bárki is megczáfolásomra. Sőt későbbi elnyomatások és üldöztetések egész napjainkig azt bizonyítják, hogy a zsidó nem illeszkedett, és nem is fog illeszkedni soha egyik nemzettestbe se, mert hagyományos törekvése az, hogy ő, egyedül ő legyen az úr, a parancsoló a gojim felett vala, rabszolgája legyen minden nép a föld kerekiségén.

Ezért nem istápol egy nemzetet sem, hisz valamennyi az ő útjában áll. Tehát jegyezzék meg azok, akiket illet, hogy nem mindegy akár zsidó akár magyar a földbirtok tulajdonosa szép Magyarorságon, mert jöhet idő a megpróbáltatásra, s a zsidó soha sem fog lelkesülni, meghalni a magyar állameszméért, inkább élni akar gaját zsebének. Hisz akkor legboldogabb, ha a zavarosban halászhat.

Nem ontott, és nem is fog ontani vért önkényt zsidó e földért soha!

Kedd József.

Egyházi javak zsidó bérlete.

A „12 röpirat”, fenállása óta elégszer rámutatott a sémita garázdálkodás erkölcstelen és nemzetgyilkoló voltára. A hova ez a sáskasereg letelepedik, mindenütt rom és pusztulás jeleli nyomdokait; kizsarolt földet, elerkölcstelenített, hitében és hazaszeretetében meggyengült népet, általános nyomort hagy hátra, maga pedig meggazdagodva áll odább. Törődik is a zsidó azzal, hogy mások becsülete, jóléte, hite árán szerezte a gazdagságát, hogy kizsarolt népség véres verejtéke tapad arra a pénzre, melylyel beül a bankbureau-ba, vagy alipótvárosi és sugárúti palotákba. A kirablottak és koldusbotra jutottak átka nem nyugtalanítja fekete lelkét, melyben csak az aranyborjúnak van oltára, de nincs az emberszeretetnek, a becsületnek s a hazának.

Typikus alakja a zsidócorruptionnak a zsidóárendás. Beül a jóra való családok birtokába, s rendesen benn is marad, lesz belőle új földesúr; a régi elmehet napszámba, ha éhenhalni nem akar, az új földesúrból pedig lesz „magyar nemes,” vagy báró. Arról senki sem beszél, hogy mily óriási kárt tett egy-egy meggazdagodott Ábrahámfi az erkölcsiségnek s a hazának.

De hisz nemcsak egyesek romlása révén jut a zsidó a gazdagsághoz, – vetik ellen, – mert hát hány állami vagy egyházi birtokban nem látunk zsidó bérlőket, zsidó néprontókat.

Súlyos felelősség illeti meg az ily manipulációk előmozdítóit, egy nemzet s az erkölcsiség örök törvényeivel szemben.

Hogy mit csinál az a zsidóbérlő, annak siralmas bizonyítéka a mindinkább elharapódzó erkölcstelenség, a hazafias és vallásos érzelmek lanyhulása, az iszákosság, a népesség pusztulása és az általános nyomorúság. A panaszos hangok mind sűrűbben hangzanak fel, fáj-

dalmasan panaszojlik a keresztény lakosság pusztulását, nyomorát s a zsidók gazdagodását.

Előttünk fekszik egy levél Barsból, mely arról tudósít, hogy a besztercebányai püspökségi javak is zsidókékre kerülnek. Így szól a tudósítás:

„Nem kisebb dolog forog fenn, mint hogy a besztercebányai püspökség összes uradalmi két pesti zsidónak bérbeadni szándékoltatnak, még pedig 18, mond tizenennyolcz esztendőre, 25,000 ft évi bér, júdási pénzért. Hihetetlen, de való! a szerződés megkötött, és csak ministeri ratifikációt vár.

„Iszonyú elgondolni ezen csapás végzetes következményeit e vidéken, melynek népe már úgylis a végmegsemmisülés szélén van, mely két legfőbb munkaadó zsidóczég gyalázatos lelketlen kizsákmányolásának védtelen áldozata; most jöjjön még a harmadik, a püspöki zsidóárendás, és csordultig telik a pohár!”

Ez az elszomorító tényállás. Őszinte hangon, fájdalmasan panaszojja ez el, hogy a zsidó corruptió új telepet, új szabadalmat nyit a nép kipusztítására, az erkölcsiség, a vallásos és hazafias érzet megromlására. Ott a katolikus püspökség czégére alatt fogja a zsidó árendás rontani a népet, vasárnapi munkára kergetni, pálinkával legyilkolni, és végső erejének kizsákmányolásával a nyomor örvényébe taszítani! Jól van ez így? Avagy erre kapta a besztercebányai püspökség, világi javadalmait? Mi alig hisszük.

Ha csakugyan beleül a zsidó abba a katolikus birtokba, beteljesedik a próféta szava: „Facti sunt hostes ejus in capite, inimici ejus locupletati sunt.” Jeremiae Lam. Cap. I.

Az a zsidó árendás, ki 18 évig lekötve fogja tartani a püspökség javait, oly károkat okoz, melyeket 25000 írttal megváltani sohasem lehet. Judás-pénn az, melyre véres verejték tapad, melyet átkozva művelt földből fog kizsarolni a kizsarolt munkás. Az erkölcsök gyengülése, a haza ügyei s a vallás iránt való apathia pedig kísérrője lesz az árendás tizeiméinek. Hány helyütt van most is, hogy, míg minden jóra való ember vallásfelekezeti különbség nélkül megy az Isten házába, addig a püspöki zsidó árendásnál zümmög a gözgép, s a szállító kocsik nyikorogva hordják az életet, mert úgy kívánja a zsidó uraság. Templom helyett korcsma veszi idejét el az ily községnek, hol a zsidó bérlő zsidó korcsmárosa, száz közül egyet kivéve, rendszeren orgazda.

És kinek a rovására kell irni mindezeket?

Mi Ipolyi Arnold püspök úr ő excellentiáját igaz hazafinak és igaz katolikusnak tudjuk, kinek egyházi, tudományos és művészet-

maecenási érdemei előtt tisztelettel hajolunk meg; de az ily eljárása lehetetlen el nem Ítélnünk; mert mi azt hisszük, hogy a tudományok, a képzőművészetek lelkes pártolása mellett, ő excellentiájának, hívei ez oldalról veszélyeztetett érdekeinek megóvására is lehetne ideje és dispositiója. Hogy a püspökség uradalmait bérbe adni akarja, ahhoz nincs szavunk, de hogy z s i d ó n a k kösse azt le, még hozzá 18 évre, azt már szó nélkül nem hagyhatjuk. Az a bizonyos egyén, ki mindezt a püspök úrnak ajánlja, igen rászolgálót tesz. Szerencsére, még nincs meg az eldöntés.

Felkérjük Magyarország herczeg-prímását s a vallás- és közoktatási ministert, hogy e szerződés megerősítését akadályozzák meg, és ne hagyják, hogy az egyházi javak a zsidóknak bitangolására hagyassanak.

Mert különben beteljesednének a zsoltáros szavai: „Deus! venerunt gentes in haereditatem tuam, polluerunt templum sanctum tuum: posuerunt Jerusalem in pomorum custodiam!” *) Psalm. LXXVIII. v. 1.

Szemnecz Emil.

Helyzetünk képe.

Piszke. (Esztergommege.)

Engedje meg t. szerkesztő úr, hogy én is zászlaja alá sorakozhassam, hogy én is fákltyát foghassak kezembe, melynek fénye láthatóvá tegye a körülöttünk lappangó élősdiéket.

Örömrzetek közt üdvözlöm az antisemita mozgalmat keletkezésének hajnalán. Mert általa egy szebb jövő napjának felkeltét reménylem, mely áldásos sugaraival új éltet leheli, hazánknek a semitaság undok gőzében eltikkadt virágaira, szegény honfiainkra. Hazánk egy kert, benne mi virágok, kertész az államhatalom.

E kertész az 1867. XVII. t. czikkel egy új növényt ültete köznk; azt hitte, hogy a kertnek díszére szépen virágozand.

S mi lett e növénynyel?

Szaporodott mint a gomba, de nem ott, hol ez: hús árnyak rejtett helyein, hanem ott, hol a legszebb virágok kövérke kelyhei ringa-

*) „Isten! pogány tört birtokodba,
Mégfertőztetve templomod,
Örkunyhóként áll, romba rontva
Jeruzsálem, te szent honod.”

tódtak; és ezek elégedettségük boldogságában szótlánul túrték meg. a nádnál hajlékonyabb, simulékony idegeneket, s nem vevék észre, hogy, mikor ezek hajolnak, mérget készítenek, s mikor simulnak, azt reájok kenik.

Sorvadni kezdtek virágjaink, de a baj okozóját nem tudták fedezni; mert hát a gömbölyödő idegenek voltak az elsők, kik „legmélyebb fájdalmukat” nyilvánítani siettek, s egyszersmind készséges „segítségüket” felajánlák.

A nemes büszkeség erénye még egy lobbót vetett, s fennkölt tekintetének sújtó erejét körüljártatá az idegeneken; de ezek mindemellett nem vonák vissza „segélyt” kínáló karjaikat, és arcaiknak jóságos mosolya, mázos szavaiknak meleg lehellete csakhamar kiolták a lángot, s virágjaink elfogadák az első „segélyt,” – a hurkot.

Igen, mert ezzel – nemzetem! az utolsó védgát is megsemmisült, s te nem tudva, egy meredek lejtőre léptél, melynek alján a végegyészet tengere háborog.

Ugyanis az első elfogadott „segély” után az idegen megszűnt idegen lenni, hanem „meghitt emberünk ké” lőn, ki karjait látszólag éltetésre indázta nyakunk köré; a második „segély” már „társunkká” tette őt, s alázatával ügyesen álcázta emelkedése felsőbbbségi gögijének örömrzetét.

És a mily mértékben haladtunk a lejtőn le, ő oly módon emelkedett. Jött a harmadik „segély”, s az előbb édeskés zsidó már megköveteli az urat, s habozó gondolkodást affectál, míg nem „nagy-lelküleg” kiolvassa a kért összeget; a negyedik „segélynél” meg-gondolási határidőt tűz ki, – ezalatt befutkossa a telekkönyveket, s kikutatja, hogy még mire lehet?...

És egyszer csak arra ébredsz, hogy a meggondolásnak az eredménye: „Nagyon sajnálom, de nem lehet!” Te pedig rémulten tekintesz körül, s tisztult szemekkel látod, hogy a lejtő legalján vagy, egy kis csúszás... és örökre veszve! Kétségbeesetten kapsz minden fűszálhoz, de hiába, ez gyenge megakadályozni vesztedet; megszólal a dob, s a te „bizalmas embered” idomtalan dölyffel fütüli hozzá indulódat.

Csak egy futólagos pillantást tessék vetni bárkinek saját vidékére, s szomorún fog meggyőződni, hogy a zsidóság aljas telhetetlensége hány helyen üté fel torz fejét. És e leverő valóságnak oka nem másban, mint nemzetünk jólelkű hiszékenységében rejlik, melylyel a Talmud feneketlen-éhu, áskáló sáska-csapatja irtózatosan viszszaélt. Ezért minden, hazájáért s honfitársainak javáért dobogó kebel jelszó gyanánt tűzze ki magának: „Ne higgy a zsidónak!”

A jelszó lebegjen intőjel gyanánt lelki szemeink előtt, szüntelen. Ez legyen egyik fegyver *ö n v é d e l m i h a r c z u n k b a n*.

Igen, önvédelem! sémita urak, kik eszeveszett jajveszékléssel kürtöltek, hogy ez szívtelen támadás. (Saját füleimmel haliam!)

Szívtelen támadás? Válgjon, mit óhajtának-e kifejezéssel elérni? Talán azt hiszik, hogy ezzel vissza vonnak utamról, hogy tán számalom kél szívemben önök iránt?.... Önök iránt! – kiknek minden csepp vérükben a Talmud rút fondorkodásának kóros miasmái úszkálnak, kiknek nincsen porczikájuk, melyben egy szikra becsületet, emberséget lelhetnék, hanem telve van hitszegés- és ármánynyal...*)

De itt számalomra nincs is szükség, sőt az szóba se jöhet; mert hát, sémita urak, önök a t á m a d ó k !

Ellenségeink önök, kik már 100 ezreket gyilkoltak le anyagiilag s tán– –; kiknek gyalázatos fegyverei a szellem, a tudomány országaiba is berontottak, kioltottak innen minden fényt, elraboltak minden ékességet, mi az erényből csírázott, megfertőzték az egész társadalmat, – az áldozatok halomra halmozódtak.

És az önök sima szavaira lágyúljak el? Hisz ép e kígyó-beszéeltől, ha híg lenne szívem, jéggé kellene dermednie; mert belőle a Talmud vérfagyasztó utasításait látom kisugárzani.

Egy nagy könyv áll nyitva előttem, a tapasztalat könyve: számtalan tönkrement becsületes család kerserv-könyeivel tele sírva, itt van minden erény, jólét és öröm sirja a sémitaság millió bűnei alá temetve.

Hazám fiai! Tekintsetek e könyvbe, ott van ez mindegyitek szívében, lapozgassátok; keserű munka ez, de hasznos; mert bizonynyal következtetést fogtok levonni, és ez bástyája lesz jövőtöknek.

Mert nem f o g t o k h i n n i a z s i d ó n a k !

Szívem tiszta rokonszenve s üdvözetem az antisemitáknak!

Ifj. Nedeczky Kálmán.

A humanizmus és a zsidókérdés,

A Maros mellől.

II.

Tagadhatlan, hogy a hová a zsidóság befurakodik, mindenütt mételyező, szétbomlasztó elem. S itt érintőleg jegyzem csak meg,

*) E kérdésben is tisztán és világosan látott őseink, egyebek közt az 1647. évi 91. t. czikk 8. §-ában azt mondták a zsidókról, hogy: „Judaei... infideles et nulla c o n s c i e n t i a p r a e d i t i.” – Szerk.

hogy, mint két vidéki tudósító tette már e röpívek hasábjain, ne lőjünk tovább a célnál, s a zsidósággal ne azonosítsuk s együttesen ne is említsük a szabadkőművességet. Jó és szükséges intézmény-e ez, vagy fölösleges avagy épen kártékony? – annak, ezen füzeteknek valamennyi antisemitát a közös célra egyesítő terén való vitatása helyén kívüli s a zsidókérdéssel nem azonosítható; saját nézetemül egyet engedek itt meg, s ez az, hogy a mi ez intézményben, legalább magyar hazánkban*) beteg van, azt, az egyetemes testvériség czimén oda bőven befurakodott ama decomponáló elem képezi; de másrésről megjegyzem azt is, hogy rövid időn kiforrja magát ott is a tiszta bor; – ne többet erről.

S most haladjunk. Föl kell említenem, hogy a mi kedves zsidóvédőink többnyire olyanok, kik az 1867-73 közötti lázas geschäft-időszakban per fas et nefas jó koncához jutottak, s kiknek moráljuk abban culminál, hogy a föld minden államaiban fölhasználták a szemesek a dagályos üzlet-hullámzást, s hogy egy megindult árral szemben úszni dőreség; – ezek azt hirdetik, hogy legyünk mi is élelmesek, különösen az ipar és kereskedelem terén, ne engedjük azt át a zsidóságnak, ne engedjük, hogy kifogjon rajtunk és megcsaljon sat. A hasonlatok rendszerint nem teljesen találók, mégis hasonlatul föl-émlítem itt a modern emancipált nőt. Mily életrevaló, mily fesztelen és könnyű vele a társalgás, mily jól illik neki a szivar! sat. Előkelőink közül, egy finom műveltségű ismerősöm így nyilatkozott az ily nőkről: Kedvesek e nők időtöltésül, ha nincs komoly dolgom, szívesen mulatok velők, az ember már az első találkozásra ismeri őket, s jól esik velők szemben a vett vagy adott több szabadság: de attól mentsen az isten, hogy feleségem vagy leányom is olyan legyen, így vagyok én ezen kereskedői, a zsidóságban magasztalt élelmes-séggel; legalább a tanúság levonására nézve mindig úgy sóhajtok: isten mentsen, hogy fiaim ily élelmesek legyenek!

Egyébiránt nem is az a legboszantóbb a zsidókban, hogy élelmesek, hogy lótnak-futnak a haszon és keresmény reményében: a legbántóbb amaz erkölcsi érzet hiánya, hogy előttük, ha érdekük kívánja, nincs semmi szent, semmi tiszteletreméltó. Avagy jut-e eszébe a zsidónak, ki az egyszerű, de romlatlan erkölcsű faluba telepedett, mikor az asszonyi hiúságot szítva, csipkék, szalagok, selyemkendők s egyéb fényűzési cikkekkel a fiatal asszonyt oda viszi, hogy azokért buzat, kukonczát, zsírt, szalonnát kihord, jut-e eszébe, hogy e nő

*) Máshol is csak ilyenformán lehet; 1. például a jelen füzet 3-ik lapján, Cremieux-ról, a francia szabadkőművesek volt nagymesteréről idézett nem épen hízelgő dolgokat. – Szerk.

erkölcsi világát dúlja fel, s családi békéjét, boldogságát rabolja el? Vagy akkor, ha a férfit biztatja, kínálja olcsó, hitelbe adott pálinkájával, s később azt dologtalanná, iszákossá téve, vagyonilag és erkölcsileg tönkre juttatja: zavarja-e álmát a lelkiismeret furdalása? Talán soha. Ő élelmes, ő gyarapodik, kis batyuval került a faluba mint rongyszerű, most háza, szatócs-boltja van, regálé-, fogyasztási és földbérlő; maholnap virilista nemcsak a községi képviselőben, de a megyénél is; fia már tudományos pályára lépett, gimnáziumban tanul, melyet nagy áldozattal valamely keresztyén hitfelekezet tart fen; nem sokára orvos, ügyész, talán járás-vagy törvényszéki bíró lesz a Kóbi; ezalatt a falu, melyben az apa vagyont szerz, anyagilag, erkölcsileg pusztul, s mit az apa még el nem élelmeskedhetett, azt majd elperli Kóbi; a kinek aztán a feje fáj, ám borogassa hideg vízzel.

Nem concret eseteket sorolok fel, de mindenütt látható tényeket; a kinek van szeme a látásra, az bizonyynyal látja ezeket és sok egyéb hasonlókat. Kérdezzétek meg azon községek és városok összes lakosságát, a hol a zsidóság pár évtized óta elszaporodott, mivé lett ott a cselédügy? Ily helyen lehetetlen jó és lehetetlen állandó cselédet kapni; a zsidó elcsábítja, elszerzi, mert ígér sokat, a szokottnál 30-50%-kal is nagyobb bért, – de aztán látott-e valaha valaki zsidótól távozó cselédet, a kinek tisztességes ruházatja s egy kis megtakarított pénzecskeje lett volna? Soha. A zsidó csak megígéri a nagy bért, de aztán a fizetéskor előáll mindenféle kártérítési igényvel, s fizet nagyon is apró pénzzel, Vagy a szolgálati idő alatt rátkmál a cselédre mindenféle gyarló lim-lomot, – „ez jó lesz az édes anyádnak, ezt add a sógornak sat., olyan olcsó hogy meg sem érzed,” s a vége: – fizetéskor kivierundzwanzigolja a nulláig. – És ezen anyagi megkárosítás még a kisebb rossz, hát az erkölcsi, fokról-fokra alászállás, ez a bizonyos, elmaradhatlan osztályrésze a keresztyén cselédnek a zsidó szolgálatában.

A keresztyén gazda, cselédjeit mindig a család kiegészítő tagjaiul tekinti, megköveteli, hogy a cseléd a ház jó hírnevére homályt ne hozzon, ezért örködik cselédje erkölcsi magaviselete felett, s nem engedi az éjjeli kijárást, csavargást, – és nem engedi az illem és erkölcssértő bejárást. A zsidó ebből is g'schäftet csinál; ha hetese, bérese, kocsisa kijáró, – apró-cseprő limlomot bocsát kezeügyébe, hogy azt kedvesének vigye, mi könnyebb aztán, mint béréből négy-szeresen levonni. Ha ellenben nőcselédjéhez van bejáró, egyrészt a bejártót fonja be, hogy tőle méregdrágán szerzett lomot adogasson a nőcselédnek, másrészt meg tért enged, hogy a nőcseléd megvendégelje a kedvest, vagy zsebébe is dughasson valamit, – de a rebach mindig az övé.

Az a tátongó nagy úr, a mi van a keresztyén és zsidó társadalmi illem, méltányosság s közerkölcsi fogalom közt, minden lép-ten nyomon nyilatkozik, mindenütt bánt és sért. Csak egy-kettőt említek fel. A ki a vasúton gyakrabban utazik, gondoljon csak arra, hogy ha egy coupéban három zsidóval kell, tehát negyed-magának ülnie vagy egy másikban hat keresztyénnel, tehát hetedmagával, nem az utóbbi helyet választandja-e? És miért? Itt elfoglalt helyén jól ül társai megkérdik: nyithatnak-e ablakot, s mely oldalon s mindenki méltányos, előzékeny a többi irányában. Amott: bizonyos lehetsz benne, hogy fel kell szólalnod a léghuzamért, hacsak magad is nem vagy annak barátja; hát az a sok fészkelődés, útítaska-bontás henczegés, nyáron bakkancs-lerugás: Pfui Teufel!

A színházban, legyen zártszéked körül bármely oldalról két zsidó: s el van rontva várt élvezeted. Mikor legjobban figyelnél az előadásra, akkor boszantják füledet a legízetlenebb megjegyzések. Menj a kávéházba lapot olvasni, legyen közeledben csak 5-6 szinte olvasni leült zsidó, lehetetlen lesz a figyelmes olvasás, a hangos trics-tracs beszéd közt azt sem fogod tudni, melyik füledet merre fordítsad. Vagy végre, lehet-e a legnagyobb gőzfürdőben is 8-10 zsidó fürdőtárssal kényelmesen megfürödni? Bizony nyal 30 keresztyén közt sokkal kényelmesebben.

A zsidó, a hol nincs elnyomva, a hol egyenjogú, különösen a hol fizet is, mindig arrogáns, méltánytalan, kíméletlen a legjogosultabb társadalmi igényekkel szemben is. Míg az ily pökhendiség a keresztyénnél nagyon is kivételes, addig a zsidónál a lovagias előzékenység vajmi ritka fehér holló.

De nem folytatom; mindezek csak ujjal való rámutatás az életben, hazánk minden, zsidóság-lakta vidékén mindig látható tényekre. E röpívek feladata, jellemzési átlátok mellett, az egyes vidékek konkrét adatait is gyűjteni: egy üres órámban talán ilyent is jegyzendek fel; ma csak arra kérem honfitársaimat, arra a keresztyén társadalom minden barátját: ne dugjuk be füleinket, s ne hunyjuk be szemeinket a köröttünk lefolyó eseményekkel szemben! Halljunk és lássunk mindent, a jót, a nemest támogassuk, a rosszat, a bűnt javítsuk, ha lehet, de ha nem javítható, irtsuk ki. Principiis obsta.... vagy: qui parcit malis, nocet bonis. Vagy Berzsenyivel:

»A gaz lenyesve csak bujább,
irtani kell gyökerestül a bűnt.»

Befejezésül:

Üdvözlöm e röpíveket, mert üdvözlöm az actiót, a hazánk erkölcsi s anyagi romlását okozó áramlat ellen.

A szabadság, egyenlőség, testvériség zászlaját követve, kívánom az összes emberiség boldogságát, – de nem érhetve el egyszerre a ezért, igyekszem a lehető elérni, a többség javát biztosítani.

A zsidóság társadalmi s erkölcsi életelveit a mieinkkel, keresztyénekével, tapasztalataim alapján ma összeférhetetleneknek tartom: és pedig a hithű zsidóknál hitelveik alapján, a nem hithű zsidóknál materialistikus irányuk s hitetlenségök alapján.

A keresztyénséget, sokszoros többségben léte alapján a zsidósággal szemben, jogosultnak vallom, a valódi emberszeretetet, a humanizmus czimén azt vagy assimilálni, vagy a keresztyén társadalomra, törvényhozási és társadalmileg erélyesebb intézkedésekkel, ártalmatlanná tenni.

Az assimiláció eszközeit nem ismerve, azonnali teendők: a köztünk élő zsidóságot társadalmi és törvényhozási utón ártalmatlanná tenni, erkölcsi s anyagi jólétünk- s haladásunkra nézve.

Itt az ideje tehát, a törvényhozás tagjait és aspiransait is felhívni, hogy a zsidókérdéssel foglalkozzanak, és szint valljanak.

Saját egyéni nézetem, hogy egy törvényes intézkedés azonnal kellene, s nézetem szerint ez volna az idevágó törvények alphája: nevezetesen:

1. §. Keresztyénnek zsidó cselédet tartani nem szabad.
2. §. Zsidónak keresztyén cselédet tartani nem szabad.

Ez nem sok, s egyenlően szorít mindenkit, vagy egyenlően kedvez mindenkinek. – A viszontlátásig.

Emberbarát.

Mea culpa!

II.

Már nem bánom akármit szólnak is, ha felkötöttem a kolompot, hadd szóljon tovább!

Miért úr most a zsidó? Úgy-e mennyire kiabál a világ a zsidók gaz üzelmei ellen? Ki látja jobban, mint mi a falukon, hogy mennyire súlyos a szegény földműves ember, hogy exequálják pőrére, hogyan veszik el tőle még a fejevánkost is, és mégis hány eset közül egyszer vesztí el a zsidó a pőrét? Persze a zsidó keresete betűértelemben rendben van, és ez dönt; minek ostoba a szegény ember, minek iszik annyit?! – ez a felelet. A zsidó nyer. Hogy mit beszél aztán az a szegény ember „az urakról oda benn,” azt kellene meghallgatni,

és úgy lehetne csak érteni, hogy hogyan lehet aránylag csekély fizetés mellett oly nagy luxust vinni. Ha zsidónak egyszer sikerült az ügyvédet, a hivatalnokot „maga részére hódítani,” ha egyszer sikerült a zsidónak a szegény hivatalnokot „szívességéből kisegíteni,” miért ne várna akkor a zsidó viszont-szívességet? Ott a sok menykő paragrafus, mit a fiskális követek összetákolnak „pro se”, ez megfelel mindenre, ez segít minden bajban. Arra nem néz senki a hivatalból, hogy faluhelyen a korcsmákban mit mérnek, hogy irat a zsidó részeg emberekkel kötvényeket, contractusokat, hogyan uzsoráskodnak; nem teszik meg, hogy egy két esetben a zsidó gazság által félrevezetett falusi embernek fognák pártját, hanem mindig azt látja az ember, hogy a zsidó nyer, mert iratai „rendben vannak.”

A luxus, az úrhatnamság, jó porció dologkerülés, az „auri sacra fames” okozta a zsidó hatalmát. Ezek pedig olyan factorok, melyek elronthatják az emberben a legdrágábbat, az emberi boldogság alapkövét: a becsületérzetet. – És a zsidónak csak ez kell, egyéb semmi, hogy ő lássa, hogy a hivatalnokhoz „hozzá lehet férni.” – Nem kell ő neki egyéb, mint megismerni a hivatalnok gyenge oldalát. Például látni, hogy van eladó lány a háznál, a ki miatt egy pár estélyt kell adni, vagy hogy „az asszonyosság” szeretne fürdőbe menni; vagy talán megtudni, hogy az „úr” egy pár forintot vesztett az éjjel, és másnap pénztár-revízió lesz. Ucczu! itt van ő, segít szívesen, hisz ő szereti a „nyomort enyhíteni,” nem engedheti meg, hogy ilyen „angesehener Herr” egy pár „lumpig forint” miatt compromissióba jöjjön. De elég erről ennyi. Mondjon más többet!

Még egy osztály van, melyet meg kell kefélni: ez az iparos osztály. No az már épen a soknál is több, a mit itt lát az ember. Most már nem „majster” hanem „fönök” úr. Most már nem „leány” de „nagysád”, most már kevés a valahai „lakozás”, mostmár „élitebál,” „korcsolya-bál,” „hangverseny” kell, hozzá egy pár regény, mert ki látná azt, hogy a kisasszony főzzön süssön; kell valami, a mivel az unalmát elűzze. Az apa szinte örökre otthon nem ülhet. Mint tisztességes iparoshoz illik, el kell neki nézni a kávéházba vagy a vendéglőbe, délelőtt, délután és este felé, hogy aztán ott pusztán el nem ülhet, természetes, mert kineveti a kellner; már csak becsületből meg kell enni egy kis adag pörköltet, délután feketét inni, egy öt krajczáros cubát elszíni, egy parthie tartlit vagy billiárdot elverni, – este pedig mit csináljon télen az ember, – elidőz a vendéglőben 10-11-míg, egy pár liter nem a világ! És így tovább. – így jön a zsidó kezébe. Túlköltekeznek, legényeinek utána nem néz, azok rossz munkát tesznek, a vevők elmaradnak, a zsidónál vexlit vexli után csinál, és maholnap „kefurt” mindennek.

Korántsem akarom a „zsarnokságot” annyira vinni, hogy az iparostól a legkisebb szórakozást is irigyeljem; de azt bátran merem Mondani, hogy az iparos osztály állásán felül és jövedelmén túl költekeznek, a családban úgy mint azon kavül, és hogy a „fönök” Urak fene keveset törödnek a mőhelylyel. Egyidőben nekem egy czipészt ajánlottak, hogy nála dolgoztassak. Néhány pár lábbelit megcsinált, és én csak meg voltam úgy a hogy. Egyszer már jóval túl az időn volt nála egy pár fejelés úgy, hogy nem győztem várni, és esetleg a városba menve el háza előtt, bementem sürgetni a munkát Belépek a mőhelybe; ott egy legényke meg egy inas, (vagy pardon! „tanoncz”) lézengett, a majszter úr pedig a szobában, (délelőtt 10 órakor,) elegáns fekete ruhában a kanapén nyújtózva olvasta „Az Inquisitió titkait”, a madame pedig (hideg tűzhely a konyhában,) az ablaknál regényt olvasott. – Abba hagytam a frátert, és mentem olyan susztert keresni, ki a legények között ül és velők dolgozik. A mostani mesteremberek jobbadán hitelre vásárolnak és legnagyobb részt zsidóknál; – számítsuk csak össze azt a sok luxus-költséget, és érteni fogjuk az iparosok bukásait. Hány van olyan, a kinek a felesége főztje nem kell, – hanem vendéglőbe megy enni.

Ne csak a falusit szidjuk, hogy a zsidókelepczébe megy; fordítsuk a figyelmet másfelé is, és azt fogjuk látni, hogy sokban mi vagyunk okai annak, hogy a zsidó zsebében vagyunk. – Semmit sem néz a zsidó nagyobb örömmel, mint ha az ő „kundschaft”-ja luxust csinál, mert úgy biztosan hatalmába keríti. – Azzal semmire sem megyünk, ha csupán úton-útfélen hunczutoljuk a zsidót. Mit bánja ő azt, – csak neki alkalmat adjunk arra, hogy ő hatalmába keríthessen. – De hogyan lehet ennek elejét venni, erről jövőre. Addig is szilárdul álljunk, és sorakozzunk az antisemita táborba!

Antisemita.

Előizleltetőül a keresztények és zsidók közt köntendő polgári házasságokhoz.

Zsidó annonce-éhes újságíróink, úgyszinte az ezek által elibük táltalt szellemi „eledelen” rágódó s ezért a keresztény-zsidó házasságok után rajongó álliberális képviselőink figyelmébe ajánljuk a »Berliner Ostend-Zeitung» alábbi közleményét, a mely, szemben a képviselőházban közelebb tárgyalandó „polgári házassági” törvényjavaslattal, reánk nézve is nagyon idő- és alkalmyszerű; részünkről itt csak azt jegyezvén meg, miszerint különös dolog, de tény, hogy

a zsidókkal való összeházasodást mindenki másonk tanácsolja, ő maga azonban nem kér belőle.

A „B. Ostend-Zeitung” f. é. márczius 26-ki száma tehát a következő, felette érdekes tanulmányt hozza:

Azon országokban, melyekben az öszvérek tenyésztése nagyobb mértékben üzetik, általános tapasztalás az, hogy a keresztezés ló és szamár között sokkal ritkábban szolgáltat eredményeket, mint a nemzés ló és ló, vagy szamár és szamár között, és ez tanúsítja azt, mily lényeges befolyással van a szülők egytermészetűsége ezek termékenységére. Már most érdekes látnunk, miként érvényesül ezen törvény az embereknél is. Hogy ló és szamár nem egyfélék, senkinek se fog eszébe jutni elvitatni akarni, és az is bizonyos, hogy ló és szamár egymással: öszvéreket nemzenek. Hogy azonban árják (európaiak) és zsidók egyfélék, azt még sokan állítják, a kik ezért megvannak fizetve, vagy lágy agyvelővel bírnak, és ezekre való tekintettel megérdemli a fáradságot, a vegyes házasságok vizsgálata útján, a termékenység ellenpróbáját megcsinálni, a melyre a legújabb statisztikai anyag képessé tesz bennünket. E szerint tehát Poroszországban átlag esik élveszületett gyermek egy-egy házasságra:

1) Evangélikusok között.....	4.29	gyermek.
2) Katholikusok között.....	5.20	„
3) Evangélikusok és katolikusok között.....	3.20	„
4) Zsidók között.....	4.43	„
5) Keresztények és zsidók között.....	1.55	„

Hogy a katolikusoknál nagyobb születési arány van, mint az evangélikusoknál: ennek oka az, hogy a katolikusok Poroszországban nagyrészen a termékeny szláv fajhoz tartoznak, nevezetesen Posenban és Nyugat-Poroszországban. Igen érdekes itten már az az észlelet is, hogy az összevegyülés, a különben egymástól mégis csak oly kevésbé különböző germán és szláv fajok között, az evangélikus-katolikus vegyes házasságoknál, termékenység dolgában kisebb számot tüntet fel, mint a mely számokat ezen fajok, illetőleg felekezetek egymás közti házasságai feltüntetnek; és ezek után már nem fog meglepő lenni reánk nézve, ha látjuk, hogy az árja törzseknek, a tőlük oly annyira elütő zsidókkal való házasságainál, a termékenység körülbelül egyharmad résznyire olvad le, tehát nevezetesen erősebb mértékben, mint ez az öszvértenyésztésnél észlelhető. Ha tehát a termékenység arányát mint természetes mérvet kell tekintenünk az egytermészetűsége nézve, úgy kiderül, hogy az árják (európaiak) és zsidók közt a rokonság még csekélyebb, mint a ló és szamár közti rokonság. Sajátságos még az is, hogy a keresztény-zsidó vegyes házasságoknál a gyermekek átlagos száma, zsidó atyával 1.45, zsidó anyával pedig 1,64-et tesz. Ez talán abból magyarázható meg, hogy a német nonei természetszerűleg az undor a szerelmes zsidó iránt még mélyebb, mint a német férfinál a zsidó nő iránt. Ezen számok ellenében mármint ki ígja azt állíthatni, hogy a zsidók olyan emberek, mint mi vagyunk?!”

Így a „B. Ostend-Zeitung.” Mi meg csak az mondók vagyunk, hogy hat csak folytassátok a keresztény-zsidó felsőbb kerítőséget ti zsidó-annonce-éhes újságírók s a keresztény-zsidó házasságokat má-

soknak oly nagy hévvel ajánlgató álliberális honatyák, és gründoljátok meg az „országos öszvér-tenyészdét”; hanem köttessétek be magatokat ebbe a tenyész-intézetbe, ha annyira fáj a fogatok öszvér-utódokra!”

Mi, és velünk a magyar nemzet nem kérünk belőle!

Ki az a Hauer „polgártársunk?” – s valami a névváltoztatási ügyek körül követett eljárásról.

E füzetek szerkesztője f. é. márczius 27-én egy levelet vett Szentestről a melyben egy jóakarója értesítette, miszerint ottan „a zsidóság közt mozgalom indult meg arra nézve,” hogy az Istóczy nevet, Istóczy „személyének mintegy meggyalázására egy haszontalan zsidóval felvétessék, és hogy ez iránt a kérvényt a ministeriumhoz már el is küldték.” A t. levélíró ezután a nevezett zsidó photographiáját ekként adja:

„Neve Hauer Ignác (közönségesen Hóhér Náczinak nevezik,) legtöbbnyire finánczkodással foglalkozik, jelenleg is a bor- és húsfogyasztási adónál; már több ízben büntetve is volt; sőt a 70-es évek elején, midőn itt nálunk az Alföldön statárium alkalmával egy éjjeli támadásért befogva volt, csak annak köszönheti hogy fel nem akasztották, mert akit megtámadott hogy kiraboljon, a törvényszéki tárgyalás alkalmával megszánta s pártját fogta; ez alkalommal ½ évig volt elzárva Hód-Mező-Vásárhelyen,”

Több, a zsidók névmagyarításáért élő-haló, hígvelejű újságunk a dolognak neszét véve, hurrah-t kiáltott Hauer „polgártársunknak”, (a „Magyarország” szerint pláne „derék izraeliták”nak,) hozzátéve, hogy „természetesen ez semmi akadálylyal sem találkozik.”

Istóczy azonban kikérte magának a szerencsét, s a belügyministeriumnál határozottan tiltakozott az ellen, hogy Hauer „polgártársunk” (a „Magyarország” szerint „derék izraelita,”) ezen „névmagyarosításhoz” hozzájusson; s miután a névváltoztatások körüli eljárás tekintetében a belügyministeriumnál eddig is az volt a praxis, hogy, ha kiderül, mikép a névváltoztatás valakinek boszantása iránti szándékból történik, a kérvény visszautasítatik: Hauer „polgártársunk” a „Magyarország” szerint „derék izraelita,”) czélt nem fog émi; s így, bármennyire sopánkodik is a „Magyarország,” de hát „Istóczy prófétát végzete” mégsem „érte el.” Ez a szeretetreméltó conservatív (?) újság azonban ezzel nem érte be; mert, midőn maga is be-

látta, hogy Hauer derék izraelita” hő óhaja teljesülés nélkül marad, s hogy „korai volt az a hír, hogy az antisemita prófétát elérte végezte,” „hamiskásan” mintegy felhívta az egész zsidóságot, hogy kövesse Hauer „derék izraelita” példáját, „kópé módon” fenyegetődzve, hogy végre is: sorsát senki el nem kerülheti, s a prófétát majd lefőzi egy másik polgártárs.”

Hát tisztelt Magyarország – már t. i. az újság, – hogy ön nem próféta,” azt ezen „praedictió”-jával csakugyan bebizonyította. Mert Istóczy, Hauer „derék izraelitának” jámbor szándékáról idejekorán értesülvén, és a boszantási szándékot márcsak a kezében levő levéllel is kétséget kizáró módon igazolván, ezentúl nemcsak Hauer „derék izraelitának,” de semmi más „derék izraelitának” sem fog a belügyministerium által megengedtetni, hogy foghagymától büzőlgő nevét „Istóczy”-ra vagy akár „Istóczy”-ra „magyarosíthassa; a mert a boszantási szándék minden ily előfordulható más esetben is feltételeztetik, s így Istóczy azon, Magyarországon jelenleg bizonyára irigylendő helyzetben van, hogy az ő nevét zsidó nem fogja ellophatni. S figyelmeztetünk is minden „derék izraelitát,” a ki Hauer „polgártársunk” nyomdokain akarna tán haladni, miszerint azonkívül, hogy czélt érni nem fog, el lehet, reá készülve, hogy a „12 röpirat”-ban minden elkövetett gázságai, imposturái s hunczfuteriái – mert csak némileg is tisztességes zsidó ily névcsenésre nem vetemedik, – megörökítetni fognak. Mert hát a név szintoly tulajdona valakinek, mint vagyona, s a tolvaj vagy rabló ellen jogos dolog a töltött puskát használni. E célból egyszersmind felhívjuk t. elvbarátainkat a hazában, hogy, ha előfordulna még ily eset, szentesi barátunk példáját követni, s az ily rühes zsidók viselt dolgai fölötti adatokat összegyűjtve, azokat velünk részletesen közölni szíveskedjenek; mi, – föltéve hogy az adatok valók, – azok közléseért a minden iránybani felelősséget teljesen magunkra vesszük.

A „Magyarország” nagy lelki keserűségére tehát Hauer „derék izraelita” nem érte el célját, s így Hauer „derék izraelita” most zavarban van a fölött, kinek a nevét annectálja magának? Hát mi majd kisegítjük zavarából Hauer „derék izraelitát.” Vegye fel például a „Magyarország” című, conservativ (?) újság felelős szerkesztőjének, ifj. Ábrányi Kornél úrnak családi nevét, a ki, mint a fentebbiekből is láttuk”, nem „próféta” ugyan, de lévén „Prometheus-gyartó,” mindenesetre „ein gewaltiger Mann.” Ez a t. úr, úgy latszik éppenséggel nem fogna tiltakozni az ellen, ha Hauer „derék izraelita” az ő nevét felvonná, sőt szerencséiének fogna tartani azt, ha Hoher Naczi „derék izraelita” jövőre mint „Ábrányi Ignác” szerepelne. Hogy a t ö b b i Ábrányi is-e? – az persze más kérdés.

De tréfa ide tréfa oda: úgy is, mint a mindjárt említendő kérvény aláírók egyike, többi aláíró-társaink részéről is, most az igen t. belügyminister úrhoz bátrak vagyunk azon kérdést intézni: nem lenne-e hajlandó, a mai nap már gyárszerűleg történő névváltoztatások körül követendő eljárást rendeletileg szabályozni, s ekként a névfelvételekkel űzött visszaéléseknek határt szabni? – főleg miután közel 100 országgyűlési képviselő (mellesleg megjegyezve, köztük a „Magyarország”-nakis számos támogatója,) ez iránti óhaját már kérvény útján ki is fejezte. Mert bizonyára igen igen sokan vannak a hazában, a kik nevüket nem hajlandók holmi Hauer-féle népséggel megosztani, s azt minden, ezzel járó „esély”-nek kitenni; s utóvégre is, ha az eljárás szabályozva nincsen, például a belügyministerium is hogyan tudhatja meg azt, hogy egyes konkrét esetekben forog-e fen boszantási szándék avagy sem? – hacsak véletlenül az illetőt, kinek nevét az ilyen Hauer-féle népség elcsenni akarja, – mint Istóczy esetében szerencsére történt, – baráti oldalról eleve nem figyelmeztetik az ily legújabb nemű zsidó „attentát” -okra.

Rabbiümsi bondgombák és „szarvas-gombák.”

E füzetek szerkesztőjének a képviselőház f. é. márczius 3-ki ülésén tartott beszédére, melyben a Talmud „gyöngyeit” az ország ámuló goj lakosságának szemei előtt közszemlére kiállította, – nagy lett a harag Izraelben. A zsidólapok csak prüszköltek, de érdemileg nem tudtak a dolog ellen semmit se szólani, hihetőleg azért, mert a „szellemdús” redaktörök, a kérdéses beszéd folyamán idézett épületes talmudtanok hallatára, ezekben felismerték ugyan azon élelveket, amelyeket eddig is, könyv nélkül alkalmaztak maguk is a gojimon, – de a sok Leitartikel, Feuilleton, Rómán, Notiz, Annonce, Reclame, sat. sat. irkálása mellett, nem jutott idejük a Talmudot annyira ürgetni-forgatni, hogy hamarjában utánna nézhetek volna benne: benne vannak-e valójában azon tanok és mely lapokon?

A sornaliszták tehát elégteleneknek bizonyulván be az Istóczy által emelt vádak „megczáfolására”: a tudós és nem tudós rabbinusoknak kellett előállani, hogy a „szegény üldözött” zsidóság szennyes ruháját kimossák, kiszapulják, megmángorolják és kivasalják.

Hogy hány rabbinus pattogott a magyarországi zsinagógákban a magyar Hámán” ellen, – nem tudjuk számszerint megmondani mert Keleti Károly fő-fő statistikuskunk e fölött is elfelejtett statisztikai adatokat közrebocsátani; de továbbá m i természetesen a zsinagógákba se szoktunk járni, nagyon közelfekvő okokból – s így csak azon adatokra kell szorítkoznunk, a mely adatokat a különben meglehetősen kandi, de a zsidóügyekben mégis olv discret újságainkból meríthettünk.

Tehát megtudtuk az újságokból, hogy Chajjim Schreiber, a budapesti Orczy-templomban uralkodó orthodox rabbinus, a Purim előtti szombaton, egy „heves” beszédet tartott Istóczy ellen, s felhívta őt ottan a Talmud fölötti nyilvános vitatkozásra. Ugyancsak egy ily „disputátióra” hitta fel Istóczyt Deutsch Márton, „az ungvári kir. katolikus főgymnázium izr. hittanára,” az „Ungvár” f. é. marczius 20-ki számában. Lipsicz Lipót, abaúj-szántói rabbinus meg „több rabbi megbízásából” nyilatkozatot küldött be egy budapesti laphoz, a melyben tudatják ezen tiszt es urak, hogy ők szörnyen haragusznak. S végül Dr. Kohut Sándor, pécsi főrabbi áll ki a „Pesti Napló” síkjára, és tart leczkét Istóczynak, „a Talmudnak a gojra vonatkozó egynehány állításáról.”

Valóban, hallva ezt a sok „rabbinust és talmudot, talmudot és rabbinust,” már magunk is komolyan tartani kezdtünk attól, hogy még belőlünk is zsidórabbinus lesz, s hogy arra leszünk kárhóztatva, hogy zsidóul tanuljunk meg, s hogy böngésszük életünk fogytáig a talmudistáknak, e középkori „zsidó szentatyáknak” talicskaszámra menő, feneketlen mélységű kabbalistikus elucubratióit.

De hát t. rabbi és főrabbi urak, mi épenséggel nem arrogáljuk magunknak a „zsidó-tudós” hírnevet és dicsőséget, sőt többet mondunk, a kótaszerű zsidó-betűknek annyira nem vagyunk barátai, hogy a zsidónyelvű feliratokat még a zsidó-vendéglőkön, zsidó (és keresztény!) mézárszékeken, boltokon s más, Budapesten is igen számos helyeken se szívesen látjuk; s a német czégtábla láttára mint bivaly a vörös posztótól nekivaduló újságíróinknak is ajánlanánk, hogy ezen, köztünk mindinkább elharapódzó zsidó „élő” nyelvről se ártana, a németheccz mellett, egyszer már néha-néha megemlékezni.

Tehát mi, praktikus antisemiták a Talmud theoretikus oldalát ráhagyatkozunk és hivatkozunk keresztény theológusokra, akik fáradságot vettek maguknak, a Talmud mély-séges fenekére mélyedni, s onnét ama kérdéses „Talmud-gyöngyöket” goj-társaik részére is kibúvárkodni.

Dr. Konling Ágost – kinek művére hivatkozunk – jelenleg a prágai a cs. Kir. Károly-Ferdinánd egyete-

men a theologia nyilvános, rendes tanára, s így nincs tőlünk nagyon messze. Ő oly állásbeli egyén, hogy egyik rabbinak, és legyen az akár „fő” rabbi, se derogálna vele szóba állani. Különben is, mint tudjuk, Dr. Rohling ezer tallért tűzött ki annak részére, a ki az ő idézeteiben csak egyetlen egy hibás passzust is kimutat. Tessék önöknek t. rabbi és főrabbi urak, concurrálni ezért az ezer tallérért; ezer tallér szép pénz, és rabbinusi fizetésük mellett tán elkelne önöknek ez a kis accidentia.

De hát, elolvasva a nevezett rabbi és főrabbi urak nyilatkozványait, még nem is szükséges, hogy Dr. Rohlingot újabban is megszólaltassuk; mert a nevezett rabbi és főrabbi urak aggodalmasan tartózkodnak attól, hogy a kérdéses idézeteket hamisaknak, a Talmudban nem létezőknek állítsák. Pedig a kérdés tisztán és egyszerűen az: *Benne vannak-e a Talmudban az idézett társadalom- és emberiség-ellenes ocsmány, gaz tanok, vagy nincsenek?*

A tudós és nem tudós rabbi és főrabbi urak perorálnak, disputálnak mindenről, de erre a kérdésre nem mernek feleletet adni, hanem csak azt vitatják, hogy a Talmudban vannak, a felebaráti szeretetet, a „goj” irányában is hirdető egyes tanok is; sőt Dr. Kohut Sándor főrabbi úr, a „Pesti Napló” f. é. április 2-ki és 4-ki számaiban közölt és Istóczyhoz intézett cikkében egyenesen maga is kénytelen bevallani, hogy a kérdéses embertelen tanok bizony a Talmudban „szórványosan előfordulnak,” s azért ő főrabbi-sága is csak a Talmudnak „a gojra vonatkozó e g y n e h á n y (t. i. a zsidókat kedvező színben feltüntető) állításáról” értekezik. Ej, ej, t. főrabbi úr! – ezen az: „egynehány” szón nagyon is meglátszik, hogy ön sokat ürgeti-forgatja a Talmudot, s érti a csűrészavarás mesterségét; de hát lássa, mi Talmud-tudomány nélkül is azonnal észrevettük a főrabbi úrnak ezt a talmudistikus csalafintáját.

És hát t. rabbi és főrabbi urak, mi sehol és soha különben sem állítottuk azt, hogy a Talmudban nincsen olyan egynehány tan is, mely a goj iránti felebaráti szeretetet tanítja. Olvassák el például a „12 röpirat” II. füzetének első cikkét. Ott 9-ik lapon mondottakból meggyőződhetnek, hogy mi ezen egyes tanok létezését egy szóval se vontuk kétségbe, hanem csak azt mondtuk, miként a dolog voltaképen úgy áll, hogy, miután „a Talmud szerint minden rabbinus csalhatatlan, s minden, bármily ellentétes kijelentésük szinte csalhatatlan: a praktikus zsidók csupán azon rabbinusi kijelentéseket tartják magukra nézve mérvadóknak és követendőknak, a melyek az ő szájuk íze

szerint szólnak, és a zsidó valódi természetnek legmegfelelőbbek. Kell erre bizonyíték? Ott vannak a mindennapi élet tapasztalatai.”

Ezeket mondtuk mi II. füzetünk 9. lapján. És csodák csodája, Dr. Kohut Sándor főrabbi úr is ugyanezen nézetet vallja velünk. Ugyanis kérdéses cikkében a főrabbi úr ezeket is mondja: „A Talmud tükör, mely a bepillantónak képét tükrözti vissza, a tiszta gondolkodású és nemes érzésű a legtisztább gondolat és érzemény világ ragyogó napsugarai visszfényét, a korlátolt eszű és tompa előítéletű ember pedig saját kicsinyes énje képmását fogja a Talmud tükrében megpillantani.”

Hát t. főrabbi úr, mi sem mondtunk, mi sem mondunk többet, mint, hogy a minden időben, minden országban egyformán roszhirű volt és ma is roszhirű zsidó jellem a Talmudban tükröződik vissza, s abból nyeri morális táplálékát. Mi már röpirataink I. füzetében a 9-ik lapon szórul-szóra azt mondtuk, hogy a Talmud „hű tükre a zsidó bensejének, lelkületének s érzületének.”

Mit akar ön tehát, édes Dr. Kohut Sándor, pécsi főrabbi úr?!

Egyébiránt, mi ugyancsak II. füzetünk 9. lapján is beismertük még azt is, hogy „a zsidónak épen nem kell ismernie a Talmudot a végből, hogy talmud-zsidó legyen az életben;” mert, mint márczius 3-ki beszédünkben is kijelentettük, a Talmud kárhuzatos tanai a zsidóknak „már vérükben vannak;” s ezért voltaképen nem is a Talmud theoretikus oldalán fordul meg a kérdés, hanem azon gyakorlati tényen, hogy a zsidók – csekély kivétellel, – a kifogásolt kárhuzatos tanok értelmében járnak el a „gojim” irányában az életben.

Akarnak a t. rabbi és főrabbi urak ez iránt bizonyítékokat? Ha igen, úgy egyebek közt vegyenek maguknak fáradságot, a Talmud mellett a „12 röpirat”-ot is olvasgatni; például vegyék kezükbe a jelen füzetet; és ha bennük egy szikrája honol az általános emberszeretetnek, a jobb érzésnek, lehetetlen az itt közölt tények hallatára saját édes véreik ellen nem: felförmedniök (ezt nem várjuk önöktől,) hanem boszankodniök a miatt, hogy azok a zsidóságot annyira compromittálják. – Dr. Kohut Sándor főrabbi úr ezzel végzi cikkét: Istóczy „a fenti idézetekből tanulhat és pirulhat. De fog-e tanulni, mert pirulnia kellene.” Mi meg azt kérjük, hogy olvasva a „12 Röpirat”-ban regisztrált s rendszeresen üzött égbekiáltó zsidó gázságokat és pokoli machinációkat, a melyekről az ország minden vidékéről, szavahihető egyének részéről csakúgy özönlenek hozzánk a hiteles tudósítások: ezen tény-leírásokból

Dr. Kohut Sándor főrabbi úr tanulhat, és – pirulhat, de fog-e tanulni, mert pirulnia kellene?! Annyival inkább, mert Schopenhauer a többi közt beszél a zsidó nemzeti jellemhez tapadó ismert hibákról, a melyek között „eine wundersame Abwesenheit alles dessen, was das Wort verecundia (Scham) ausdrückt, der hervorstechendste, wenngleich ein Mangel ist, der in der Welt weit besser hilft, als vielleicht irgend eine positive Eigenschaft.”

Végül a főrabbi úrnak azon kifakadására, hogy a zsidó országos képviselők hallgatnak, mikor szólniok kellene, csak azt jegyezzük meg, hogy ők bizonyosan azt tartják, hogy hallgatni arany, s egyikük másikuk – higgye meg nekünk a főrabbi úr, – nagyon is jól tudja, miért hallgat Istóczy felszólalásaival szemben? Sapienti sat! – Bizony, bizony, úgy látszik, Dr. Kohut Sándor pécsi főrabbi úr is jobban tette volna, ha azon aranymondást tartja szeme előtt, hogy „Si tacuisses, philosophus mansisses!”

De félre a komoly képpel! Halljuk Chajjim Schreiber úrnak, a budapesti Orczy-templomban uralkodó orthodox rabbinusnak, a Purim előtti szombaton Istóczy ellen tartott „heves” beszéde egy részét. A most következő idézetet a „Die Zeit”, Budapestben megjelenő neolog-zsidó folyóirat f. é. április 1-ji (nomen et omen) számából vesszük át, a mely folyóirat szerkesztője maga is keserves ábrázattal registrálja orthodox atyjafiának, a feneketlen butaság szemétdombján felcseperedett bolondgombáit. Tehát Chajjim Schreiber, orthodox rabbinus, a Purim előtti szombaton imígyen papolt „rendkívüli tetszést tanúsított” fürtös és kaftános hívei előtt: „Mit akar Istóczy? Mert mit csináltak az Istóczynak a zsidók, hogy ő Hámán ultima rátióját minden magyar zsidó ellen óhajtja, és arra törekszik? Hogy e kérdésre megfelelhessünk, mindenké előtt tudni kell, hogy ugyan mit csináltak a perzsa-médus zsidók a Hámánnak? Erre a Midrasch egyszerűen azt feleli, hogy: „Semmit.” A Hámánnak nem szúrták szemét a zsidók, ő nem volt személyes zsidóellenség; hanem a zsidók csak az ő útjában állottak. Tudniillik Hámán király akart lenni. Már pedig a zsidók minden időben és mindenütt hű alattvalói voltak az uralkodó dynastiának. A zsidókat tehát loyaltásuk miatt ki kellett irtani, hogy Hámán akadály nélkül a királyt megbuktathassa, és a királyi koronát fejére tehesse. Itt van az, a miért Istóczy a zsidókra haragszik, és a mit Istóczy akar. M i, kedves barátim, szeretett királyunkhoz fogunk menni, és ő előtte a dolgot világosan megmagyarázni fogjuk: Istóczy király akar lenni!!!”

Bizony bizony, nagyon időszerű dolog volt, hogy a magyar törvényhozás, pár héttel ezelőtt, a gyógyíthatlan elmebetegek számára egy új, országos tébolydának felállítását rendelte el; mert el lehetünk készülve arra, hogy az antisemitikus mozgalom további fejlődése folyamán, mind több és több zsidórabbinus fog gyógyíthatlanul megbolondulni.

És most – elő vele a füstölővel! hogy a sok rabbinnal való disputáció közben reánk tapadt fokhagymaszagtól alaposan szabadulhassunk.

Hangok a vidékről.

– Nyílt levelek a szerkesztőhöz. –

Vasmege. (Sorki-Tótfalu.)

T. szerkesztő úr! – Szíveskedjék ezen cikket becses röpiratainak „Hangok a vidékről” című rovatában közleni.

Egy, vidékünkbeli faluba vezető utón, nem messze az illető faluhoz, nesz ütötte meg fülemet, arra utaztomban. Közelebb haladva a faluhoz, már ki lehetett venni a nesz okát; s az nem volt egyéb, mint egy dob tompa pergése, melyet a falu kisbírója amúgy isten igazában minden taktus nélkül ütögetett. Azonnal tudtam, hányadán vagyok, de úgy hiszem, ezen röpiratok nagyon tisztelt olvasó közönsége is fogja tudni, hogy mit jelentett a dob ütése.

Hát biz ott árvereztek egy gazdaember portáján. Ki volt, akinek részére az árverés megindított? – kérdezhetné valaki. Nem történt az más részére mint egy izrealita honpolgár, egy alávaló csaló részére. S . . . . Iczignek híják a derék honpolgár fosztogatót. – Icíg uram bizony, szó ami szó, más ember keresményén meggazdagodott. De ő mint minden zsidó atyafi, azon törte fejét, váljon mi módon lehetne a sokhoz még többet szerezni. Nem is riadt ő vissza semmi olyan tettől, mely egy becsületes embernek sem válnék becsületére.

Az a becsületes magyar ember, kinél az árverés volt, egy „okmány-csinálás” áldozata lett, s most a magyar ember koldus ember.

Tartozott ugyanis M . . . uram, Icígnek pénzzel, s a pénz milyen pénz volt? Hát bizony csak olyan, hogy ma félverdung szappan, holnap egy kis olaj, holnapután egy két krajcár áru élesztő stb. stb. M . . . uram nem írta a levelet, mert nem tud írni, s mégis adta ennek az árát, mert ha ő nem írta, írta az Icíg lelkiismeretesen, de írta oldalbordája is. A tulajdonképpeni adósság meghatározásához írtak még a nagyszerű kamatok, a melyek egy A. S. nevű Izrael maradéka vallomása szerint, melyet e röpiratok 6 füzetében tett, 20-24%-ot tettek.

Elmegy tehát Icíg uram egyszer nagy alázatos képpel M... uramhoz, s elmondja neki, hogy mi csúrés-csavarás, jó volna ha egy

kis írást csinálnának, olyan adóslevelet. De azért nem lesz ám semmi baj. M . . . uram, mint aféle becsületes ember beleegyezik, hogy Icig írjon egy adóslevelet ha egyszer már anélkül nem hisz az ember becsületében.

Icigne nem kellett több, elhívja az ő „szegény házához” M . . . uramat, hogy ott majd egy kis bor mellett megírják. Bor mellett, mondom, mégis történt a dolog, s még a jövődöbeli kamatok is hozzá lettek írva. Azonban nem sok idő múlva, Icig uram kezd büszkén beszélgetni M . . . urammal, s zaklatja, hogy fizessen, mert különben kénytelen lesz bíróság elé menni. Hanem azért nagy szabódásra mégis várt két hónapot. Az a két hónap vajmi gyorsan eltelt, s M . . . uram mégsem tudott fizetni. Ez hát mégis impertinentia, mondogatja Icig. Fogja azért magát, felölti legrosszabb kabátját, s megy zsidóügyvéd atyjafiához a városba. Ez elvállalja az ügyet az adóslevéllel együtt, s egyszercsak hivatják ám M . . . uramat a bírósághoz. Ő a kitűzött napon megjelenik, s ott megmondják neki, hogy ő bizony S . . . Icig kereskedő úrnak 400 forintjával tartozik. Elhül ekkor M . . . uram; de hiába; tanú az adóslevél a keresztvonással, hogy tartozik; de hogy annyival tartozzék, persze nem igaz.

Kitűzik a határnapot a fizetésre nézve, de M . . . uram nem tud fizetni. Eljönnek azért a hivatalbéliek, fölírják M . . . uram ingóságait s ingatlanait. Kitűzik az árverés napját is, az elérkezik, megütögeti a kisbíró a dobot, a végrehajtó kiáltja, ki ad többet érte? Erre a dobütögetésre értem én épen akkor B . . . községbe.

Így kótyavetélték el az én M . . . uram atyámfia vagyonát. (Mert ő t. i. némi rokonom is.) De így veszik el számtalan más emberét is az arczátlan zsidók, igazságtalanul.

Ebből az esetből meríthetünk mi is egy kis tanúságot, a mennyiben soha se higyjünk egy arczátlan zsidó mézes beszédeinek s csalfaságának, s másodszor, ha vásárlunk is tőle, s írni nem tudunk, oly emberrel menjünk oda, ki írni tud, hogy az felírja, s egyszerismind tanú is legyen, ha szükséges akkor, mikor a zsidó hamiskodni akar.

Vigyázzunk azért magunkra, mert nálunk, hol annyi ezer meg ezer ember nem tud írni, könnyen áldozata lesz a zsidó ármánykodásának, mint az én szegény M . . . rokonom.

Jöjjön azonban mihamarabb az idő, amikor azt mondhatjuk: „Hivatlan vendégnek ajtó mögött, s neked szemtelen zsidó Palaesztinában a helyed, azért . . .”

Adja isten, hogy igen tisztelt szerkesztő úrnak minél több követője legyen, hogy közös erővel kivihessük, amit annyian óhajtunk.

M. J.

Baranyamegye.

T. szerkesztő úr! – Nagy figyelemmel olvasom a „12 röpirat”-ot s. azokban a „Hangok a vidékről” című rovatban közlöttek, és minden részrehajlás nélkül igazat kell adnom mindazoknak, melyek abban elősoroltatnak, mert azok az utolsó betűig csak a valóságot tartalmazzák; azért szívemből üdvözlöm t. szerkesztő urat. kitartást kívánva az Istentől a sok gúnyos és sértő szavakért, miket sajnos, nemcsak az Izrael

fiaitól volt kénytelen hallani. Mert sajnos hazánkban is sok zsidópajtás van, kik a zsidók hibáit nemcsak palástolni, hanem mint merő koholmányt akarják a tévútra vezetett szegény népnél előttüntetni; persze nem meggyőződésből, hanem a zsidópénz működik itt is, és sok ember elég lelketlen, a szegény földműves népet Judásként a zsidók kezébe átszolgáltatni.

Miután keresztény nem versenyezhet a zsidóval, minden kereskedés kezükben van, semmit se lehet eladni másnak csak zsidónak, persze az eladó kárával mindig, mert ha ki lett is alkudva az ára az eladott terménynek, a zsidó megcsalja a szegény tudatlan népet, a mely nem értvén az új mértéket, a zsidó minden métermázsánál 20-30 krt híz le neki, ha pedig ezen csalás ellen ki mer a szegény nép kelni, nem veszi át az eladott gabonát; miltévő legyen a szegény ember, nehogy vissza kellessen megint haza vinni, kénytelen azt maga kárára a csaló zsidónak oda adni! De nemcsak a kereskedés van a zsidók kezében, de még az igazság kiszolgáltatására is kiterjed az ő hatalmuk; a pécsi törvényszéknél, holott ugyanott közel száz keresztény ügyvéd van, zsidó törvényszéki tolmács van, azon Pécssett, mely fogadást tett 50 év előtt, hogy zsidókat nem fogad be mint lakosokat; mai napság ezer ötszázat meghaladja a számuk, övök a kereskedés és ipar, szóval a kereszténynek mindent a zsidótól kell venni, persze kétszeres áron. De nemcsak Pécssett, de Baranyának minden nagyobb mezővárosában is sáskaként szaporodik a zsidók száma, és méltán tarthatni, hogy a keresztényeket fölfalják! Mítől azonban mentsen meg a magyarok Istene! De ez csak úgy történik meg, ha mi sorakozunk, és mindenhol nyíltan lerántjuk a lárvát a báránybőrbe öltözött ragadozó farkasok képéről, hogy ismerje mindenki, leginkább a szegény tapasztalatlan nép, saját elenségeit, és azokat mint bélpoklosokat már messziről kerülje! Fac sit Deus!

N. B.

Bereghmegye.

Örömmel üdvözlök képviselő úr nemes törekvését a komolyan és önzetlenül gondolkozó honfiak és velők egyetemben a Gácsországgal határos felvidéki megyék népei, hol a szemita mag oly termékeny talajra akadt, hogy ma a falusi gazda többé nem a maga embere, de a lelketlen zsidóság rabszolgája.

Nem a fajgyűlölet, nem az irigység mondatják ezen soraimat, de a méltó elkeseredés, mert különösen az emancipatiótól kezdve, mióta a társadalom e söpredéke polgári jogokat nyert: anyagilag napról-napra pusztul és erkölcsileg mélyebben sülyed a tudatlan jó nép.

A zsidók vér nélkül szerzik meg azt, mit apáink vérral szereztek, s rabszolgákká teszik a lakosokat, kiknek hazánk alkotmánya szabadságot és egyenlőséget biztosít, mert a zsidó különböző módokkal elrabolja az együgyű nép vagyonát, jobbagygyvá teszi a földművelőt, ki arca véres verejtékével túrja a földet, hogy a termés $\frac{1}{3}$ -dával önmagát fenntarthassa, hiszen $\frac{2}{3}$ -da ugyanis az új földes uraságé.

Fájt a lelkem, mikor K .... niczán egy öreg ember könyezve panaszkodott a következő szavakkal: Uram, nehéz a mi életünk most,

mikor a zsidók jobbágyai vagyunk. Hajdan ha megszorultam, mint a gyermek az apjához, úgy mentem a magyar földesúrhoz kérelemmel, ki mindenkor kegyes volt irántunk, és kiségitett; bezzeg most ha már mindenkől kifosztott a zsidó, s kérni megyek hozzá, kiutasít és neveti kezserves nyomorúságomat.” E folyóirat 4-ik számában a bereghi levél igen híven ecsetelte a zsidók vagyonszerzési módját, – de ezek még csak a mindennapiak közé sorolható módszerek, lássuk azonban, hogyan tud a zsidó még könnyebb szerrel vagyonhoz jutni.

A zsidónál a lelkiismeret, „terra incognita”, miről számtalanszor volt alkalmam meggyőződni; de leginkább árulta el ezt egy jó módú g. . . nyai zsidó, H . . . . . us Iczik a következő szavaival, melyek egyúttal a zsidók vakmerő elbizakodottságáról is tanúskodnak, az igazságszolgáltatással szemben, ki is ezeket monda: „Uram, én ma meggyilkolok egy paraszt embert, és csak 200 forintomba kerül, és még a hajam szála sem fog megörbülni.”

Hasonló principiumtól vezéreltetve, B . . . . . én 1862-ik évben egy vagyonos gazda birtokára áhítozott a szomszéd zsidó, s többször felszólította szomszédját, adná el neki birtokát, de annak nem lévén szüksége pénzre, a zsidót határozottan elutasította. – Nemsokára az elutasítás után a zsidó egy este kihívta a gazdát, és beszédbe bocsátkozván vele, elvezeti kertje végére, hol már egy Judás-társa is várakozott reá. Megfogták az embert, s egy almafára felakasztották. Rövid időn a zsidó egy adásvevési szerződéssel, melyen a meggyilkolt X-vonása, és még három zsidó-tanú mint előttemező figuráit, a birtokot a saját nevére kebelezette; az özvegy pedig és gyermekei a birtokból kiűzve, végső nyomorúságra jutottak.

Egy év lefolyása után, különös bizonyítékok merülvén fel, az egyik zsidót befogták, ki vizsgálati fogságban vezett el, – de az özvegy és gyermekei meglettek fosztva vagyonuktól a gyilkos zsidók lelketlensége folytán. Számtalan gazságát tudnám még felsorolni e banditáknak. (Kérjük csak folytassa ez irányú közléseit. – Szerk.) Most befejezem soraimat, tisztelettel kérve szerkesztő urat, kinek fő törekvésére áldást kíván a felvidéki nép, adjon tért szerény soraimnak becses röpiratában, karolja fel továbbra is e szent ügyet: legyen megváltója a szegény tudatlan földművelőknek, kiket leginkább tönkre tettek a lelketlen Jebuzeusok.

– y.

Zalamegye. (Balatonvidék.)

Magyarország bor-Kánaánját, az egykor jómódú, túlnyomóan tisztá magyar faj által lakott zalamegyei Balatonvidék birtokos osztályát is tönkre tette már a népek phylloxerája, – a zsidó.

Két évtizeddel előbb, tavasz kinyíltával csapatosan jöttek a szegény, kereset nélküli munkások távolabb vidékről ide, s a Balatonvidék messze elnyúló szőlőhegyein biztos keresetet, ellátást kaptak kora tavasztól késő őszig.

Most már nem igen jön más vidékről munkás, nincs is szükség rá! van itt is szegény, kiárverezett földönfutó, robotos rabszolgája a zsidóknak, – van elég!

Ha valami istencsodája a mostani, zsidók által megindított birtokhódításnak gátat nem vet, tíz év múlva itt visszajön a régi feudális robotos korszak minden határnak lesz egy két urasága: tíz évvel előbb borkővágó és törkölyégető zsidó; s az egykor büszke balatonmelléki magyar, robotban kapálja az Eliás; Salamon és Lázár uraságok szőlőjét, hogy a télen át hitelben kapott pálinkát s zagyvalék lisztet leszovalhassa.

Jó úr az Eliás és Salamon uraság! hol kapna másutt a szegény ember hitelt? azután, ha oda megyek hozzá, a tensasszony meg a Pepi kisasszony mindig megkínál pálinkával, (spiritusos víz;) azóta, hogy ezt megszoktam, a bor nem is igen kell, a bor nekem már gyenge ital.”

Mennyi vér folyt el már a feudális korszak urasági járma alatt nyögött nép millióinak felszabadításában! A szabadság zászlóját magasan lobogtató népbárátok, szónokok és vezéreknek emlékoszlopokat emelünk itt is, ott is, levettük a népről a robot, tized, és dézsma jármát, s most, mint a pogány circusok áldozataira, rájuk eresztettük a kiéhezett zsidói;. Ma már nincs a magyar mágnásnak jobbágya, hanem van a henczegő zsidónak magyar r a b s z o l g á j a .

Oly kép ez, mit én most e röpirat olvasója elé festek, mely itt a Balatonvidék községeiben szép csendben folytatva után nyomatik; a kiállítás is meglesz előbb-utóbb, majd akkor tán észretérnek azok az igen-igen független s szabadelvű nagy lapok is, melyek e folyóirat megjelenését világpolgáriás felemelkedéssel –zsidóheccznek, az ilyen magamforma embert pedig a középkorból emlékül megmaradt bigot butának mondanak.

De hát oly eszes, szorgalmas, a szerzésben ügyes miért nem tud lenni a keresztény is mint a zsidó? Nem adott-e az isten a kereszténynek is észet? nem könnyebb-e az apáiról rá örökségkép maradt birtokot megtartani, mint a zsidónak azt a keresztény kézről elhódítani?

Saját genie-eszét bámulva, mosolyg az a nagyon szabadelvű világpolgár: no hát Istóczy emberei, mit tudtok felelni erre?

Felelni erre lehetne sokat, de minek a dolognak oly nagy feneket keríteni. Július Caesart is ledöfte az orgyilok. A vitéz várórséget aláaknázva, puskaporral robbantják föl az ostromlók, ha a várat megostromolni nem tudják. A makacs kitartással üzött tervszerű behálózással, kiszámított gazsággal a keresztény, különösen a magyar concurrálni nem tud, ne is tudjon soha.

Azt tartja a közmondás: „Nehéz ott lopni, hol a gazda maga is tolvaj.” Szegény nemzetem! neked a lelketlen csalásban raffinirtabbnak kellene fenni mint a zsidó, akkor nem csalna meg a zsidó. De ez csak akkor történék meg, ha azt, a miről világszerte híres vagy, ha egyenes őszinte jellemedet előbb elcivilizálnák, lennél egy kereskedő „Nation”, de nem lennél magyar; pedig a világ koldusrongyaiddal is többet vár tőled így, mint ha nemzeti sajátságaidból kivetközve, minden lennél, csak magyar nem.

A földműves magyar népnek mindenütt megvannak helyi szokásai, nemzeti sajátosságai, ezt használja fel, ezt aknázza ki a zsidó.

A balatonvidéki ember minden évben csak egyszer lát pénzt, midőn eladja borát. A bornak nincs piacza. Mint a gabnából, nem lehet a borból is a közeli hetivásáron egy kis házi szükségre valót árulni. Hor-

dozza a szegény bortermelő a kóstolót, kínálgatja mindenütt borát. Szorongatják az adóért, tizedváltságért; jön a tél, kenyeret, tüzelőt, ruhát, mindent a bor árából kellene beszerezni, de a bort nem veszi senki. A környék zsidóinak minden pinczehelyisége tele van már, azok pénzt ritkán adnak borért: kamatba hordja hozzájuk a szegény szőlőműves.

A szegény ember szorult állapotát hogyan használja föl, hogyan teszi öt földönfutóvá a zsidó?

Kölcson vesz a megszorult szőlős gazda 50 forintot. Szt. Mártonra kitüzi a fizetési határidőt. Szt. Márton napra megforrt a must, eladom termésemet s megfizetem tartozásomat.

A szegény ember birtokának telekkönyvi állását a zsidó jobban tudja, mint a birtokos maga.

Ha tisztán áll a birtok, adóssággal nincs megterhelve, a fizetési határidő leteltével a zsidó kerüli adósát, hogy tartozását megfizetni annak eszébe se jusson. Ha pedig fél a szegény keresztény adós, s felszólítás nélkül megviszi tartozását, – „hát kértem én a pénzt? vagy talán oly sok pénze van, hogy nem fér el otthon?” mondja a zsidó. – Jó ember ez a zsidó! melyik keresztény ember tenné meg azt, hogy a pénzt, midőn meghozza az ember, visszaadja?

„Köszönöm Eliás úr! a pénzt használhatom, de ha magának szüksége lesz rá, szóljon, én a pénzt azonnal megrendelem.”

Kárörömmel mosolyog a zsidó: „Rajt vagy már a lépen keresztény! ha elvergődöl is, de tollad itt marad nekem mind.”

Május hó közepe táján alázatosan besompolyog adósához a zsidó. „János gazda! a pénzre szükségem van, birkákat kell vennem, fizessen meg!” A szegény ember megijed, a múlt évi Isten-áldás elfogyott már, az évi termés szépen mutatkozik ugyan, de még csak reménység. „Éliás úr, most fizetni nem tudok! várjon a jövő szüretig, becsületesen megfizetek mindent.”

A zsidó megalkuszik, mert a pénz nem is kellett neki; új adóslevelet ír, s vár. Az ötven forintból lesz 80 firt., készpénzben az adós még 20 forintot kap hozzá, a 30-as kamatot is előre a tőkéhez számítva, kiállítatik az adós-levél 130 forintról. A fizetési határidő Szent Márton nap ismét.

A jövő Sz. Mártonra a szegény adós már nem kínálja Éliás urat a pénzzel. 130 forintot kamatjával lefizetni már nem oly könnyű, mint volt az 50 forintot. De a zsidó azért nem kéri az adósságot, sőt inkább kerüli az adóst. Június hóban, midőn biztosan tudja a zsidó, hogy a szegény adósának kenyere sincs, ismét megjelenik számolni a zsidó. Számadás után már 3-4 száz forint lesz telekkönyvileg betáblázva a szegény embernek házára, birtokára.

Most már parancsol, rendelkezik a gazdával s házinépével a zsidó.

Aapja is azon házban született, kis gyermek korától kapálja már szőlőjét, ismeri annak minden tőkéjét.

Borzad a gondolatra, hogy ebből kipereli a zsidó. De a zsidónak érdeke, nem bántani még a szegény adóst. Kapálja szőlőjét, szorgalommal dolgozik benne; de szüretkor megjön számolni a zsidó, ismét számít, és kamatban elviszi a termést.

Azonban jönnek rossz évek is; annyi sem terem, hogy a kamat kikerülne, a szegény ember a nyomorban elaljasodik, elbetegesül. Elárverezik a szőlőt ráigérni nem mer senki, hiszen tudja azt most mindenki, hogy a zsidónak öt száz forintja van rá telekkönyvezve, nem engedi azt másnak megvenni úgyszem.

Eladják a szőlőt; előbb testvérek között megért ezer forintot, most mert nem volt más árvevő, megvette a zsidó 3 száz forintért.

Balatonvidéken az ilyen eset mindennapi esemény, föl sem tűnik, szép csendben utánnomatnak a példányok.

Egy magyar birtokossal kevesebb van ismét!

Széchenyi szerint az apagyilkosnak is meg kellene bocsátani, oly kevesen vagyunk; s most a nyilvánosság, a törvényhozás és a sajtó nagyhatalmasságai közönnyel nézik, mint pusztulunk, veszünk, mint oldott kéve mint hull szét nemzetünk. – Hiszen a birtok megmarad, gondolkodik, az adót pedig azután megfizeti a zsidó, – az állam nem vesz.

Egész életemet a nép között éltem át. Túl vagyok már azon koron, midőn a képzelet túlságosan kiszínezi a valót; katolikus pap vagyok, hitem tana szerint a zsidó is felebarátom, úgy tartozom szeretni mint önmagamot; de magyar is vagyok! Szeretem a népet, szeretem hazámat és nemzetemet, minden alkalmat felhasználok hatáskörömben, hogy a zsidóság ellenséges üzemére népemet figyelmessé tegyem; de itt szétszórt igyekezet nem mozdít semmit; ide társadalmi tömörülés, összműködés kell: azért vagyok én teljes meggyőződéssel Istóczy híve!

Egy Balaton-vidéki katolikus esperes.

Bácsmegeye. (Topolya.)

T. szerkesztő úr! – Városunkban több polgár elhatározta, hogy a 12 antisemita röpiratba időnként küldendő tudósításokkal, a zsidók viselt dolgainak leírásához ők is hozzá fognak járulni. (Nagyon helyesen. – Szerk.) Saját önmagukon elkövetett égbekiáltó gonoszságokat fogják híven előadni, hogy azok is, kik a magyar nemzet testén rágódó, vérszopó zsidók tetteit sűrű szítán nézik, ezeket olvasva, kijózanodjanak, és beláthassák, hogy Izrael fiai valóságos polypok, kik a körmeik közé került szegény magyart csak koldusbottal eresztik el. Szolgáljon ennek bebizonyítására a következő eset, mely magán e sorok íróján megtörtént. E sorok írója ugyanis, még az 1860-ik évben egy házacskát vett 200 frtért, mit azonnal ki is fizetett. Minthogy azonban az eladók közt kiskorúak is voltak, és az átíratást illetőleg a nép ennyire fölvilágosítva nem volt, az átíratást halogatták. Midőn az eladók mind nagykorúakká lettek, és az átíratás megtörtént volna, közbeveti magát egy körülmetélt Jáfet, azt tanácsolván az eladónak, hogy az átíratásba bele ne egyezzenek, ő mint g'schäft-es ügyvéd a törvényszéknél kieszközli, hogy a ház birtokukban fog maradni, noha e sorok írója a házra, hogy azt lakhatóvá tegye, addig már 400 frtot költött. Jáfet, pokoli tervét ki is vitte. Rábeszélő tehetségével rávette az eladókat, hogy közös megegyezéssel egy, az eladók egyikével összeköt-

tetésben levő asszonynak adjanak 700 frtról szóló kötelezvényt. Ez megtörténvén Jáfet a rozlelkű asszonyt, egy kölcsön kért hintóba maga mellé ültetve, Szabadkára robogtak, honnan a két jómadár előbb vissza sem jött, míg szénájukat rendbe nem hozták. E sorok írója egy nap csak arra virradt, hogy házát árulják. Protestált, de minden hiába volt.

A házat, mely már akkor jó karban volt, s megért 500 frtot, és a hozzá tartozó legelő illetményt, mely megért 200 frtot, a jelenvolt Jáfet ügyvéd megvette 280, mond kétszáznyolcz van frton. A zsidónak azonban pénz lévén az istene, a házat legott 500 frtért, a legelő illetményt pedig 180 frtért eladta, és így a lelketlen zsaroló Jáfetnek tiszta rebachja maradt 400, azaz négyszáz frt. (Ha így áll a dolog, miért nem fordul ön a bírósághoz? Hisz ez világos csalási eset. – Szerk.)

Ezen vérszopó zsidó azonban még ezzel nem elégedett meg, hanem ráadásul e sorok írójának minden bútorát kidobatta, mely 3 napig volt a szabad ég alatt. – A zsidónak nincs lelkiismerete, a hol csak teheti, kárt tesz a gojnak. Így pusztítanak bennünket ezen vérszopók, és ragadják magukhoz fáradsággal szerzett vagyonunkat. Soraim befejezéséül még megemlítem, hogy azon sok gonoszsgot, mit városunkban ezen talmudhős elkövetett, már önmaga is átlátta, – vagy tán irháját féltette, – elég az hozzá, lakását Ó-Becsére tette át, hogy ott is néhány magyart koldusbotra juttasson. (Nem ugyanazonos-e ez a jó madár azzal az ó-becsei zsidó prókátorral, a kiről a szerkesztői nyílt levelezésben is szól már a krónika? – Szerk.)

Szokolay János.

Békésmegye. (Öcsöd.)

(Egy követésre méltó derék magyar község.) T. szerkesztő úr! – Legyen szabad nekem, részint Öcsöd községéről tapasztalataimat, – részint pedig általában egyéni nézeteimet lehető rövidséggel elmondani.

Öcsöd községének lélekszáma 7360-at tesz; ezen lélekszámból 7140 tiszta magyar, mely szellemileg és anyagilag folyton halad, de magyar nemzeti typusán mitsem változtatott; s van itt 60 zsidó család, mely 200 lelket számlál.

A nép itt jólétnek örvend, s ez saját érdeme, mert rendkívül szorgalmatos, takarékos és tiszta; mely népről állíthatom azt, hogy ritka Magyarországon, már azért is, mert zsidóra nem szorult soha, kivéven a napszámos osztályt annyiban, a mennyiben dolgot, munkát vállal, de azért a zsidó fizeti azt, megcsalni nem merészkedik, – mert jaj neki.

Ezelőtt itt is, mint más helyeken, italmérsi regale jogok kibérlésére csakis zsidóság vállalkozott; ma már az italmérsi, halászati uradalmi jogok magyar emberek kezébe jutottak. Öcsödön a zsidóságnak volt egy más jövedelmi forrása még, nevezetesen a gabonakereskedés; ezt is ők dominálták, mert megjegyzem, hogy a Tisza vidékén az öcsödi földben terem a legszebb s leg súlyosabb búza s a produktió nagy. Ezen téren, habár még egészben leszorítva nincsenek is a zsidók, de gesáitjok korlátolt, mivel már vannak becsületes, solid magyar búzakereskedőink, a kiknek üzletei szibbasztólag hatnak a zsidókra, és ez nekik sehogy se tetszik.

Ezen helyzetet mi itt akkép teremtettük, hogy ezelőtt egypár évvel, szép csendben társulás által, kapacitáció útján oda fejlesztettük a dolgot, miszerint ma már kevés számmal vannak olyanok, kik zsidókkal kösenek üzlet- gondoskodtunk arról is, hogy a községben ma g y a r vegyes kereskedő legyen; másfél év óta van magyar vegyes kereskedők is, a kinek ugyan a kezdet nehézségeivel megküzdnie kel- lek – hozzá téve azt, hogy a zsidók, üzleteikben az árucikkeket olcsóbban adták, s általában a portékák árát tetemesen leszállították, azért hogy a szolid magyar kereskedőt kibőjtöltessék, – azonban czélt nem értek, mert, habár a magyar kereskedő üzletében 1-2 krajczárral drágábban is kellett vásárolni, a község értelmesebb része a bolti czikkeket mégis a magyar kereskedésben vásárolja, már azért is mivel a cikkek jobbak. Ez, uram, azt hiszem, elég tanúságot nyújt ö'csöd derék magyar községének érettségéről, mely arra törekszik, hogy a helyzet ura legyen, hogy így aztán legalább unokáik küzdelmét megkönnyítvén, az általuk megkezdett munkát sikeresen befejezzék, s azt áldásossá tegyék. Ez a nép, mely egyéni, társadalmi s polgári kötelességét híven teljesíti, ma egy hivatást ismer még, melyet valósítani kíván s ez az, hogy a zsidóság veszélyes törekvései ellen gátat emeljen minden irányban, a mely hivatásnak sikere és valósulása be fog következni, mihelyest a mozgalom általános leend; – már pedig hogy be fog következni, az kétszer kettő; – és mi vezette e népet emez intentió- hoz? – a múltak tapasztalatai során a felébredés a jövő félelmében. Az igaz, hogy vezetői is vannak e népnek, a kik irányt adtak, mert a nélkül alig képzelhető egy nagyobb horderejű eszmét egyforma elemek- ből álló testületnek czélrányosan valósítani. – Ebből kiindulva nézetem az, hogy a népet vezetni kell; – igen, de hogy vezetessék a nép? A nép-vezethetős módozataira és formáira nézve különfélék a nézetek a tudományos osztálynál, s a vezetést sokan nagy feladatnak tartják. Én ezen nézetben nem vagyok. Én azt tartom, hogy a népvezetés könnyű; mert én a nép vezetésére igen könnyű módot ismerek, és ez az, hogy óvatosan és kellő tapintatossággal viseljük magunkat a néppel szemben, s ha megnyertük annak bizalmát, a vezérszerepre úgy vállalkozunk, hogy számot vessünk magunkban, miszerint, ha irányt veszünk, a nép azt emberi tévedésnek ismerje, de meg ne csaljuk, mert azután a nép többé nem vezethető.

A népet én így ismerem; és ha azt jól, hűségesen vezetjük, s kar- öltve cselekszünk: jöhet halál, jöhet germanismus, panslavismus avagy bármily ellenséges áradat, mi azoktól nem félünk, és nem félhetünk; – de egytől tartunk, s ez az, hogy az államok kormányai a nép intentióit, Küzdelmét közönyösen fogják venni, s nem lesz a zsidók sajtáságos tö- rekvése és általában ezen maroknyi, de különös tevékenységre született faj részéről fenyegető veszélyek ellenében támogatva és megvédve. Mert, habár egy eurpai nagy culturállam mélyreható mozgalmat indított meg a zsidóság ellen a tapasztalatokból felmerült veszélyt feltüntető jelen- ségek a parlamentbe is vitatkozás alá kerültek: mindazonáltal egyelőre na- pirendre tértek; de legalább vitatkoztak, tisztázták az eszméket; míg nálunk nevetségesnek találják foglalkozni azon eszmékkel, mintha mi talán oko- sabbak, tudományosabbak lennénk Poroszország előkelőségenél.

És most végül legyen szabad, képviselő úr által a zsidókkal szemben elfoglalt álláspontjáról, illetve a képviselőházban tett felszólalásaira, úgy az azok folytán nyert kormányelnöki válasza nézve szerény nézetemet kifejezni.

Miután mi magyarországi keresztények a zsidók túlkapásai s azok veszélyes törekvéseivel szemben kezdőleges állapotban vagyunk: én megvallom, a mennyire helyesnek ismerem t. képviselő úrnak, különösen a budapesti egyetemi polgárok gyülekezésének meggátlására vonatkozólag tett interpellációját, annyira tapintatosnak találom a kormányelnök úr válaszát is; ezt az ügyet szerintem másként nem lehetett elintézni. De én, miután bizalmat érzek a miniszterelnök úr hazafiságában, teljes reményem van, hogy humánus tevékenységünk fejlesztésében bennünket akadályozni nem fog; s ha folyton munkálkodunk, az eredmény az lesz, hogy ügyünk az országgyűlés tanácskozási tárgyát fogja képezni, a hol a kérdés idővel sikeresen fog megoldatni. (Annyi siralmas és leverő vidéki tudósítás után, valóban jól esik az embernek, végre egy örvendetes tudósítást is hallhatni. Haladjanak öcsödi derék elvtársaink az eddig követett utón. Amit tesznek: önmaguknak, családaiuknak, utódaiknak, a hazának teszik azt; és szolgáljanak ezentúl is követendő fényes például a haza többi községeinek is. Az Úristen sokáig éltesse önököt, derék vezéreikkel együtt! – Szerk.)

Öcsödi.

Csongrád megye. (Szentés.)

T. szerkesztő úr! – Lehetetlen ignorálni továbbra is azon mozgalom jelentőségét, mely társadalmi köreinket, a kereszténységet pártkülönbség nélkül elfogta. Innen írom e levelet Európa éléskamrájának kellő közepéről, arany kalászt termo síkságaink ós halakkal bővelkedő vizeink tájáról, – innen azon daliás faj közül, melyet Isten csak jó kedvében teremthetett. Igen, rónáink megtermik az arany kalászt, vizeink is megtermik bőven a halak és rákok minden itt honosult nemét., de megtermik az emberiség egy fáját, a zsidóságot is. Úgy szaporodik Izrael népe mint a gomba, hiszen itt Szentésen még csak 32 év előtt is alig volt zsidó, – most . . . most javában virul itt is mint mindenütt a zsidókultusz, van zsidó doktor (de nem egy,) zsidó prókátor, van zsidó városi tisztviselő, (Szépen vagyunk! – Szerk.) van zsidó gyógyszerész (!) és van zsidó regálebérlő, korcsmáros, földes uraság és a kereskedés és geschäft minden ágában quantum satis: ez mind meg van! De hová lettél ősi magyar vendégszeretet! hová az adott szó, egyenes- és nyíltszívűség, te megénekelt lovagiasság, mind, mind ezen, őseinktől öröklött erények, – mesés jóléted és boldogságod?! mondja meg a zsidó kultusz és némely zsidóbarát „honatya.” Hogy még nem oly mértékben vagyunk új magyarjaink közt mint a felső megyékben, aat tisztán még őseinktől öröklött és velünk született büszke jellemünkben vélem feltalálhatni, mely ezt a kapa-kasza-kerülő, naplopó, tolakodó, szemtelen és a raffinériától vemhes Judaeát megveti és nem kis mértékben lenézi.

Ösmerve alávalóságait, melyeket saját szemével látott és fülelve hallott, mondhatom hogy mindez csak természetes kifolyása a dolgok következetességének; íme, itt egy pár stikli, melyeknek hiányában Izrael népe épen nem szenved. W. Zs. terménykereskedő összeszedte a sok búzát 14 ezer forint árut hitelbe, különféle leleményes ígérekkel, s mikor nem volt se pénz se búza, a szegény megcsalott károsultak panaszra mentek; „W. Zs. úr azonban be igazolván kiskorúságát és vagyontalanságát, keresetükkel elűtettek.

Itt egy másik eset. J. Gr., egy gőzmalomtulajdonos apának a fia, hogy a gojt megcsalhatta, szobájában a felső emeleten lévő rostából a fal közt egy külön csövet alkalmazott, mely eső forrása volt a napi rebach-áldásnak, míg nem a rendőrség a további csendes lopást meg nem akadályozta. Ily körülmények felnyitották polgártársaink szeméit, s óvatosak lettek; – de ki tudná itt mindazon hunczfutériákat leírni, hisz ahoz napok és hetek szükségeltetnének.

Tessék továbbá az ez idő szerint már Pesten lakó kis bankár U. Lipót sémitától megtudni, hogy rövid 14 év alatt hogy és miként szerezhetett több száz ezreket; ezt a szegedi hírlap már 1876-ban Csongrád-megye rémének nevezte el egy oly eset alkalmából, midőn nevezett U. L. egy kiváló chaporest csinált, és ennek következtében hűvösre került, mindössze is azt tartván, hogy a goj tanai szerint a nulla úgysem számít, tehát 6000. után írt még egy semmit vagyis egy nullát, s lett a 6000-ból 60.000 ft. A mámilében ugyan megkísérelte az ügyész urat egy gyenge 1000 forintossal „informálni”, azonban ő is a thátilében sorsára jutott, és a hűvösre került; jövőre többet és épületesebb adatokat ezen, a zsinagóga küszöbét végtelenül sokat koptató sémitáról.

Most már, némely mélyen tisztelt zsidóbarát követ úr, legyen szíves mindezekre keresztényi szempontból kadenciát mondani; mert az nekünk szélbaliaknak és töről-metszett 48-asoknak sehogy se fér fejünkbe, hogy ott a függetlenségi párt kebeléből miként jöhet valaki azon, általunk kárhoztatott és külön gondolkozásmóddal, jellemmel és fogalmakkal szaturált talmudisták pártfogására, de ez még csak hagyján, – de hogy lehet összeegyeztetni a szabadelvűséggel azon tant? – melyet egy interpelláló tisztelt képviselő úr interpellációjában érintett; nem is kellene egyéb! csak a sajtó és gyülekezési jogot megszorítani a zsidók szája, ízlése szerint; no már ebben a részben a miniszterelnök úr nyilatkozatát sokkal többre becsüljük, semhogy azt méltányolni ne tudnók.

Eötvös és Deák a zsidókat emancipálták, és ezzel a zsidóság álnokságait és vele született gonoszságait tűzpróbára tették. Mi kiállottuk a tűzpróbát, megmaradtunk szegényebbek, de becsületesek, szorgalmasak, felebarati szeretetet hirdető keresztény tanaink mellett, a melyeket a zsidó szellem és fogalom ostobaságoknak tart, mert szerintök csak az a valódi helyes fogalom, melynek reális értéke van, mely a szegénységből a meggazdagodás hídjául szolgál, tehát csalás, lopás, zsarolás, uzsora, szívtelenség, raffinéria, ravaszság: mind csak eszköz: (s «em: jellemtelenség) a meggazdagodásra, mert a „phénz marad mnidg phénz.”) a többi csak chimaera, mert, ha a zsidó a gojt megcsalja, akkor csak azt mondja: „Iach hab ihn übertörtheilt.

A zsidóság magasra törő gazsága, a keresztény hit és tank égető napjaitól szárnyaszegetten aláhullott, és most itt fetreng lábaink előtt

megérdemlett gonosz sorsában; méltó jutalom! minden mulandó; a magyar ember meg saját kárán tanul. 1867 óta, vad kapzsiságuknak határt nem ismerő mániájával törtek ellenünk ismert jó tulajdonaikkal, hogy a még nem inficiált, s 16 milliót számláló keresztény jellemét kiaknázhassák. Ez a hála a vendégszeretetért? így fizet a zsidó! Kimutattatok fogatok fejéret. Ott van Arad, a hol a kereskedelmi kamarai tagok megváltásánál valamennyi keresztényt kiküszöbölték, ott van a pesti zsidószínház esete; nem zúdították-e fel a türelmes és jó német nemzetet a magyar nemzet ellen bérencz sajtójukkal! Fel kell tárnai a lepelet ezen összehalmozódott sok gázságról, hogy valahára tisztába jöjjünk önnön magunkkal; ez így tovább nem mehet.

Uraim, legyünk türelmesek addig is, míg gondoskoduuk ezen visszaélések korlátozásáról, legyünk azon, hogy a „12 röpirat” napilappá váljon, t á m o g a s s u k s z e l l e m i l e g é s a n y a g i l a g, és addig is vegyük fel a Talmud ellensúlyozására ezen füzetek II.-dik számában foglalt azt a §-t, mely így szól. 1. §. Mindenkit embernek tartunk, – ki nem zsidó, és állatnak minden élő lényt, mely nem ember, 2 §- Kutyából nem lesz szalonna.

Mert a keresztény hitnek azon gyöngye, hogy, a ki téged kövel dobál, dobd vissza kenyérral: a Talmud tanaival szemben csakugyan rosznak bizonyult.

Alföldi.

Gömörmege. (Putnok.)

T. szerkesztő úr! – Ha kissé körültekintünk s figyelmesen vizsgáljuk a társadalom különböző rétegeit, mindenütt ráakadunk a kagal szerint összetartó zsidóság befurakodásaira, s tizeiméire, melyeket, mondhatni, oly arczátlan, kihívó vakmerőséggel visznek véghez, hozzájárulván még pöffeszkedő magukviselete, hogy valóban az embert bámulatra ragadják. Hisz a sok hamis bukás, váltóhamisítás köznyelven forognak úgy a vidéken mint helyben nálunk, s nem mint rágalmak, de mint tények; hja! – de ezt bebizonyítani sokszor a lehetetlenséggel párosul; mert okkal-móddal a választott nép nagy részének hatalmában áll, ezt a közönséggel csakhamar elfeledtetni, s egy pár nap alatt oldalbordájának vagy siheder fiának nevére iratni a czéget; s innen magyarázható azon feltűnő jelenség is, hogy az ország fegyházaiban alig találunk zsidót, (Dehogy is nem, quantum satis! – Szerk.) igen, mert már születésétől a csalás minden kigondolható nemére furfangos esze oda viszi ügyét, hogy a törvény büntető karját kikerülje. S mi több, egy tekintélyes fővárosi ügyvéd értesítése szerint, létezik Budapesten egy zsidó társaság, melynek célja: bűnügyekben elítélt zsidókat a felső bíróságoknál protegálni, s az elmarasztaló ítéleteket esetleg feloladatni. Egy „részvény” ára: 200 frt. A mi a tényt illeti, a kagal szerint összetartó, arczátlan sémitákról fölteszem, tekintve a jelen antisemitikus mozgalmakat; de nem tételezhető fel bíróságainkról, hogy magokat megvesztegetni engednék. Sőt e tekintélyes ügyvéd úr, – kinek információja

folytán, egy ugyancsak tekintélyes fővárosi lap e közlést teszi, – nevet is említett, kinek kezében a furcsa részvény-társaság számai összpontosulnak, mely lap egyszersmind figyelmezteti bíróságainkat, az e 11 enők irányuló törekvésre. S mit most általán mondtam, ugyanaz áll részletesen Putnokon. S nem „a 31 éves bűnlajstrom tömkelegéből” veszem a következő csinos kis váltó geschäftet, mely a helybeli zsidóság becsületes (?) keresetmódja beigazolására szolgál, azon zsidóságnak, mely Putnokon oly „nagy lendületet” adott a kereskedelemnek. K. A. helybeli volt fakereskedő zsidóhoz Sógor György, mint a bánfalusi ref. egyház gondnoka s ugyancsak bánfalusi lakos, azon utasítással küldetik, hogy a templom és iskola részére szükséges faanyagot nála szerezzék be. E kiküldetésben híven el is járt. Azonban a pénzt, mely a faanyagért fizetendő vala, nem jól számíták ki otthon, s így 28 frt 34 krral adósa maradt a zsidónak; hogy azonban ez összegről magát a zsidó biztosítsa, váltót írat alá. Sógor György aláírja a váltót; az összeget is kiteszi számokkal, de betűkkel nem. Nyugodt lélekkel haza megy, s elmondja, miszerint adósa maradt a zsidónak a fent kitett összeggel. A zsidó, minden lelkiismeret-furdalás nélkül, mert hisz náluk ez így megyén, – a számokkal kitett 28 frt. elé egy kettős (2) számot oda ír, s kitölti betűkkel – s így a 28 frt 34 kros váltóból lett 228 frt. 34 kros váltó. Íme! egyik tanújele a sémiták „becsületes” (?) kereset módjának! – Mi után, mi módon, e váltó a szerencsvidéki takarékpénztárhoz kerül; lejárván, epénzintézet váltókeresetet indít Sógor György bánfalusi lakos ellen. Ennek csudálkozása végtelen volt, midőn ő csak 28 frt. 34 krral maradt adósa K. A -nak, s rajta 228 frt. 34 krt követelnek. A dolog vége – tudtommal, – az ügyvéd közbeléptével az lett, hogy: kéz alatt kiegyeztek, s K. A. 50 frtot fizetett Sógor Györgynek, de csak váltóban. – Most nyomozom a szuhakallói váltót is.

Hát ezen ismételve „becsületes” (?) kenyérkeresetmódra mit szól a tisztelt olvasó közönség? a mely keresetmódot követi azon arczátlan nép, melyet mi emancipáltunk, egyenjogosítottunk, saját keblünkön melengettünk; – de itt az idő, hogy vegyük észre magunkat, s ne tápláljunk férget keblünkön, de mutassuk meg nekik a Jeruzsálemba vezető utat, s aztán fedjük el üzeneteiket, habár sokan, ámbár nem keresztényhez illő módon, tán átkokat szórának utánok „Isten veled” helyett; de kísérje őket Isten igazságos keze. – De hogy visszatérjek: Majercsik Pál, szomszéd máléi lakos elmegy Aszalóra vásárra, elhajtván arca verejtékével keresett vagyonából fölnevelt tehenét. A vásáron nem adta el. Hazafelé jöve, egy pinklis zsidója találkozik, ki alkuba ereszkedik az emberrel; meg is történik az alku 50 frtban. A zsidó fizet, 25 frtot bankóban ad neki, s 25 frtot aranyban, 5 dr arany á 5 frt. értékben, nem tudván a szegény ember mit tesz zsebre; s még jóakarólag figyelmezteti emberünket e nyomorult, csaló, hogy: tegye el jól, nehogy valaki meglássa, mert vásári alkalommal sok zsebmetsző jár, s könnyen pórul járhatna. Hazaérve, feleségének dicsekszik a kapott aranyokkal, s kisül, midőn itthon értelmes egyéneknek mutogatta, hogy mily galád módon van megcsalva; mert nem arany, de érték nélküli, aranyfüttel beeresztett j á t é k p é n z. E zsidó-aranyokból egy darabot megtartottam magamnak, s tetszés szerint bárkinek megmutathatom. Sőt legutolsó vásári alkalommal itt Putnokon is jártak zsidó sihederek ily aranyokkal, s ugyancsak máléi lakos Jakabacska Janost felszólították,

miszerint nem volna-e szíve s egy aranyat fölváltani, azzal kecsegtetvén, hogy az agiót is elengedik; – okosabb ember lévén, a városházára utalta őket, de e szóra mint a füst elenyésztek, – s a néptömeg közt többé föl-találhatók nem voltak. E dolgra figyelmeztetem úgy a városi mint a megyei közegeket, hogy hasonló alkalommal éber figyelemmel legyenek, s a legszigorúbb eljárást követni el ne mulasztják, mit erélyes közegeinkről föl is tételezek, hogy a választott népnek a család minden kigondolható nemére furfangos észjárással bíró nyomorult sihederjei, kezeik közé kerüljenek.

Gömöri.

Zemplénmegye. (Varannó.)

T. szerkesztő úr! – Az istentől elrugaskodott zsidók ezer s ezer bűneinek felsorolását írjam le? – hisz ezen bűnöket s kihágásokat nincs a világon egy keresztény ember (t. i. ahol zsidó van), ki ne tudná vagy ne tapasztalta vagy ne hallotta volna; hisz azok napirenden vannak, nincs kivétel sem a gazdagoknál, sem szegényeknél, mivel a zsidók, szakszerűen kidolgozva s jól megfontolva terveiket, a szegényebbek s ifjabbak is kellő utasítással folytatják, és soha meg nem szűnnek a legkisebb alkalmat is felhasználni a keresztények megrontására, csak hasznot lássanak.

Felhozom a varannói pénzügyintézetet, zsidó-pajtáskodó elnökét vagy alelnökét? – hisz ezek épen úgy tesznek, mintha azon intézet nem a birtokos osztály segélyezésére, hanem annak megrontására lenne felállítva; 11-12 %-ra váltóra dolgoznak – kevés kivétellel, ellenben minden zsidó kap kölcsönt 10%-ra, habár számtalanszor elvész a pénz, s azután leírattik; előrelátásból alkalmazva vannak zsidó napibiztosok, felügyelők s alig egynéhány keresztény is, de kiket többnyire leszavaznak, vagy mivel, fájdalom, mindig akadnak bizonyos haszonért zsidópajtások.

Az összes kereskedelem zsidókézből van, kivéven egyetlen egy keresztény vasas boltost, ki alig lézeng, pedig józan becsületes ember.

Az iparosok egészen tönkre vannak téve, alig egynéhánynak van még földbirtoka, de az is már kivétel nélkül megterhelve, – pedig egynéhány év előtt még jól bírták magukat, de a sok kaftános, turbános és lepedős lengyel zsidók egészen elárasztották és kiszorították a keresztény lakosokat; de nem is csuda, hisz közeli szomszédok, minden akadály nélkül szabadon becsúsztak közénk, és itt felszedték magukat, s tovább állottak Gálszécs, S.-A.-Ujhely, Tokaj sat. felé, de már mint gazdagok uzsora, bérlet-megbukások, opálkő-elrablások sat. által.

Felemlítsem az 1880-ik évi inséges időket? A zsidók, e vidék népeinek rémei, tökéletesen kiszorították, nagyon jól felhasználták azon szerencsétlenséget; e vidékről minden pénzt beszédtek, és még ez év folytán is múlt évi tartozásokat az illető telkes gazdákon kétszeresen, háromszorosan megvesznek; azért tehát meggyőződésem szerint, az uzsorás rosszabb egy útonálló rablónál, mert az útonálló rabló többnyire kényyszerülve van rabolni, hogy megölhessen, de azért egy családot tönkre

nem tesz. legfelébb a mit a kirablottnál talál azt elveszi, az életét is, de a családja élve marad birtokában, és a rablótól, útonállótól mégis csak védheti inasát az ember; ellenben a csalfa, hízelgő, ravasz zsidóktól becsületes embernek nehéz megmenekülni, ezek tönkre teszik az egész családöt, s tönkre tesznek egész családokat furfangos uzsorákkal.

És mi keresztények, minden városnak zsidó rablóbandáját örökre tűrjük s nem lesz törvény, a mely gátat vetne e lelketlen talmudistáknak – de reményijük, hogy azon honatyák is, kik a zsidóságnak lekötelezettjei, (Ezek soha! – Szerk.) kitesznek magukért, s minden pártkülönb'ség nélkül azon lesznek, hogy mielőbb törvényes utón a kereszténység a zsidóság ellen teljesen biztosítassék; (Először válasszának a t. választók olyan képviselőket, a kik egyebeket is tesznek a zsidókérdésben a bárgyú nevetgélésnél. – Szerk.) jobb előbb mint később, mert igen jól tudjuk mindnyájan, mennyire ingerült az ország keresztény lakossága az összes zsidóság ellen .....

Az 1867-iki törvény a zsidókat felszabadította, azon reményben, hogy belőlük becsületes magyar honpolgárok válnak; de, minthogy a 13 próbaév a felszabadítás után is a becsületnek ellenkezőjét bizonyította, sőt most nyiltabban űzik gazságaikat: azon kedvezményre nem érdemek, azon törvény megváltoztatandó, – eltörrendő.

T. szerkesztő úr! talán hosszura is nyúltak kifakadásaim, de higgye el, ez mind oly csekély a látott és tapasztalt sok gazsághoz képest.

Antisemita virilista.

Zemplénmegye. (A. Krajnyán.)

A vidék, honnan e sorokat írom, Zemplénmegye felső vége, mely már Gaicziával határos, az úgynevezett Krajnya, igen kevésé ösmert az országban. Sőt saját megyénk alsó végén, a Hegyalján is akad akárhány megyei bizottmányi tag, a kinek vagy semmi vagy igen téves fogalmai vannak ezen vidékrőlés viszonyairól. Legfeljebb aratás idején látják, mint vonulnak sokan a Tiszán túlra Szabolcsmegyébe az aratásra. Hiszen az nem is csuda, ez a nép oly szegény, elhagyatott. Pedig elég nagy területen lakik, a Laborcz, az Olyka és az Ondava völgyén. Nagyobbrészt gör. katolikus vallású, úgynevezett rusznyákok; a völgyek alsó végein rom. kath. tótok.

Nincsen itt semmi nevezetes, mi az utazóra nézve vonzóvá tegye a tájat. Nincsenek sem bányáink, sem gyáraink, sem regényes magas bérceink. Vidékünk csupa hegy és völgy. A tetőket leginkább bikkfaerdő fedi, Gácsország határa felé fenyűfával vegyesen. A domboldalakon vannak a szántóföldek, a völgyekben zöld rétek. Minden határban számos kis patak fut alá a mellékvölgyekből, a főpatakba vagv kis folyóba. Minden falunak van vizimalma, többnyire szép árnyas fákkal környezve, és a dombon regényes fekvésű temploma, egy vagy három toronnyal; árnyas hársfák vannak a pihenő számára a bejárat előtt.

Szegénysége dacára megvan ennek a vidéknek is, sajátos jellege mellett, igéző bája. Sehol több fülemile nem csattog, mint tavasszal völgyei-

ben s földön aratás után, már a délibb vidékeken, csak saját megyénk alsó részén is, kiaszik a fű, kopár, fakó a hegyen a gyepek, itt temérdek mezei virággal tarkázottan zöldéinek a legelők, rétek és erdei tisztások. Azt tartja az itteni nép, hogy aki ide jön lakni, az nem tud többé innen megválni. S van ennek a hitnek alapja, kivált a Galicziából ide vonuló zsidó, itt marad élte fogytaig, és meggazdagodik.

Ha jól megművelik a földet, megterem itt mindenféle vetemény, a búza, tengeri s a hüvelyes vetemények, s az erdei tisztások és gyepek dombok dús legelőt szolgáltatnak. A réteken illatos szénát gyűjtenek.

Csakhogy az egész vidéken a föld nagy része vettetlen, s a szegény gazdának nincs marhája, a mit a legelőn legeltessen.

Máskép volt ez régen, mint az öreg emberek beszélik. Nyáron egymást érték a gyapjúzsákkal rakott szekerek, s telt csűrökben gyönyörködött az utazó. – Egy telkes gazdának marhaállománya többnyire tíz szarvasmarha, két ló, s húsz harmincz juh volt.

Most már akad olyan falu is, a hol semmi vonómarhával sem bírnak a gazdaemberek. Csak a vagyonosabb szomszéd falubeliek szántanak fel nekik pár földet, melyen burgonyát és zabot termesztnek. Sőt már a vagyonosabb helységeken is, alig fele a telkes gazdának bír a szükséges vonó marhával, és pár tehénnek Ezen vonó marháknak ismét egy része nem a gazda tulajdona, de valamely szomszéd zsidótól, félhaszonra tartott, fiatal tinó. Juhnak már nyoma sincs a gazdaemberek közt. Természetesen akad még némely faluban egypár, kivételesen jó gazda is, aki józan, serény munkája által boldogul, de aránytalanul kevés.

Hogy teremjen tehát ez a szegény föld, ha nincs megtrágyázva, megművelve? A legelők is elvadulnának, bebokrosodnak, elterjed rajtok a boróka, ha marha nem járja.

És mi ennek az elszegényedésnek az oka? Kétségtelen, hogy sokféle. Nagy az adó, és kíméletlenül szedetik be. De fő oka, a már most védtelen, tudatlan népnek, a zsidók által való kizsákmányolása, tönkretévése.

Míg telkét mint jobbágy bírta, gondját viselte a tudatlan népnek földes urasága, vagy annak nevében gazdatisztje. A korcsmában nem lehetett két frtnál nagyobb adóssága, ha többet adott neki hitelre a korcsmáros, azt meg nem vehette rajta, ha maga jó szántából nem fizette ki. Nem is csalogatta tehát a korcsmáros ezerféle módon, mint most! Mai napság, ha ügyesen tud vele bánni, mint azt pár esetben figyelemmel kísértem, három, négy év alatt elszedi marháját: aztán elébb jobb, a faluhoz közel eső rétjeit, végre egész telkét.

Nem is lakott régen a Krajnyán egy faluban legfeljebb két, három zsidó család. A korcsmáros, s még valamely szegény zsellér zsidó, aki aztán úgy dolgozott a mezőn, mint bármely más földműves.

Most tíz zsidó család is lakik egy, legfeljebb hatvan, hetven házból álló faluban. És mind jól bírja magát; ezeknek jobbágya az egész falu néoe. Igaz, hogy jár, kél, kereskedik marhával és minden egyéb terményével; de sikerül is aztán neki minden, mert nem válogatja az eszközöket. Jó neki minden út és mód, hogy célját: pénzt szerezni, s keresztény szomszédján kitenni, – elérje.

De álljon itt néhány példa. Mind szemem előtt történt, s kevés kivétellel mind egy helységben.

Megtörtént dolgokból könnyebb következtetést vonni le, mint csak üres állításokból Talán hihetetlen is némelyek előtt a mit elmondok, de pusztá tény mind. Képzzelhetlen, mily ügyesen tudja áldozatát kiválasztani, s mily ügyesen tudja tervét végrehajtani a zsidó.

Lipcsák Póter néhány évvel ezelőtt vagyonos telkes gazda volt. Telke bőven el volt marhával, gazdasági szerszámmal, és számos családtag által, munkás kézzel látva.

Egyetlen nővérét Máriát férjhez adta a szomszéd faluba, s bőven adott neki mindent, a mit itt kikészítésül adni szokás. Ruhaneműt, ködmönt, ládát stb. aztán marhát s még néhány forint készpénzt is; a mivel végleg kielégítette. Ennek férje írásban ösmerte el, hogy semmi követelése sincs többé sógorán.

Gazdasága jól ment, s példának hozták fel, hogy magtárából sohasem fogy ki a három éves gabona; tejnek, vajnak, túrónak bővében volt. Sőt pár száz forint készpénz is volt mindég a háznál. De mily hirtelen változott ez mind meg!

Pár év múlva kissé hanyatlani kezdett gazdasága. Elhullott néhány darab marhája. Bár még nem volt épen szegény, de kedvét, bátorságát veszítette el. Ekkor egymás után meghalt két kedves fia. Elkeseredésében mi telhetett tőle, gyakran kezdett a korcsmába járni, a hová, – még némi marhája s jól művelt, jó telke lévén, – Mendel, a korcsmáros fia, minden módon csalogatta is. Sokféleképen igyekezett barátságát megnyerni, még ivott is vele. Tudjuk, mily nagyon elbutít a palinkaivás; ezentúl már könnyen elbánt Mendel, Péterrel.

Az elhanyagolt gazdaságot egyik csapás a másik után érte: egy pár ökör ára a korcsmába vándorolt. Már alig volt pár tehene Péternek, és egy pár, felében tartott tinóval, keservesen szántogatta fel pusztulásnak indult földeit. Korcsmaadóssága hirtelen szaporodott; hogy ettől menekedjék, eladta Mendelnek egy kertjét. Mendel elment a telekkönyvbe átíratni a maga nevére a megvett kertet; ekkor megtudta, hogy Péter nővére Mária neve nincs a Péter telkéről kitörülve, még mint kiskorút, atyjuk halála után beírták a telekkönyvbe, s azóta nem törődött vele senki; hogy Péter kielégítette, nem törültette ki a telekkönyvből, minthogy az aránylag sok pénzbe kerül. Ekkor már feltette magában Mendel, hogy megszerzi Péter egész telkét.

Péternek adót kellett fizetnie, ismét kölcsön vett Mendeltől tíz frtot; egy más ízben sóra öt frtot, és még pár forintot egyszer-másszor, természetesen olyan kamatra, mint itt a zsidó a népnek adni szokta, hetenkinti két krajczárt véve egy forinttól. Végre egy napon valami írástudó vetődván a kocsmába összeszámoltak Mendellel, a minek folytán Péter egy nyolczvan frtról szóló kötelezvényt adott magáról, évi 50% kamatot kötelezván magát fizetni.

Ezután már minden vásár előtt zaklatta Mendel, Pétert, hogy fizessen meg tartozását, mert beperli, a mi itt nagy szó! Végre egy szomszéd kivárosban volt vásár, pár nappal előtte folyvást zaklatta, hogy hajtsa el egyik szomszéd gazdának ökrét a vásárra, s a rá eső nyereségből legalább kamatot fizessen neki; az semmi, úgymond, hogy az ökör tulajdonosát nem tudósította, ő tudja, hogy az úgy is ott lesz a vásárban. A tulajdonos azonban nem volt ott: akkor meg avval biztatta: csak adja el, majd ő lesz ő rá a tanú hogy mennyiért kelt el. El is adta százhusz forinton.

Mikor aztán hazafelé jöttek, módot lelt benne Mendel, hogy a többi vásárostól elmaradjanak, s egy korty pálinka is jusson Péternek. Aztán kérte: adja neki át a pénzt, neki jó zsebe van, ő pedig eltalálná tarisznyájából veszteni. Majd otthon visszaadja a pénzt. Miután ismét pár árát egymás mellett ballagtak, s már haza felé közeledtek, felszólította Mendel, Pétert, hagyja nála a pénzt, fizesse ki ezáltal tartozását; a pár forintot, ami a kamaton felül kijár, és a kötelezvényt, majd kiadja neki otthon; a faluban pedig híresztelje el, hogy a pénzt elvesztette. Az ökör tulajdonosával majd csak kiegyeznek valamiképen. A kísértő czélt ért: az együgyű ember elhagyta magát csábítani. Reggel mindenkinek elmondta, feleségét és leányát kivéve, hogy a pénzt elvesztette. Aztán elment Mendelhez, de nem lelte otthon, elutazott. Pár nap múlva aztán, midőn hazajött, kérte tőle kötelezvényét, és a kijáró pénzt. Mendel ráförmedt: „micsoda kötelezvényt? miféle pénzt? Ő pénzt nem is látta! Hiszen maga panaszkolt el mindenkinek, száz tanúja is van rá, hogy a pénzt elvesztette; részeg volt s most ráakarja fogni, hogy neki adta a pénzt. Csak ne hallgasson! beperli becsület-sértésért, és adósságáért is rögtön.”

Abban az időben pedig az illető járásbírósnál egy zsidó is volt alkalmazva. Ezen körülmény aztán reményt nyújtott a zsidónak, hogy aztán – a járásbíró maga igen beteges ember lévén, – ha földművessel perlekedett, mindég ő lesz a nyertes fél, és a falusinak a perköltségre rá megy a vagyona.

Mit tudott már most Péter tenni! Oda volt becsülete és pénze, s adóssága is megmaradt!

E közben elment Mendel, Péter nővérehez Máriához, a ki közben megözvegyedett, s elmondta neki, hogy a telek fele az ő nevére van írva, adja azt el neki. Mária váltig állította, hogy ő ki van elégitve, neki nincsen része a telekben. De a zsidó nem tágitott; több ízben elment hozzá, kísértette minden módon: „Gondolja meg mily jó lenne özvegyiségében pár forinttal bírnia, mily szép ködmönt vehetne leányának”, s több efféle; mire aztán az együgyű asszonyt rávette, hogy néhány forint előpénznek a kedvéért, rá tette egy már készen hozott szerződésre tanuk előtt keze keresztvonását. Természetesen elmondta neki Mendel, hogy, ha Péter maga is azt hinné, hogy kielégítette, kitörültette volna a telekkönyvből; – hiszen ő, Mendel nem is kívánja mindjárt birtokába venni a földeket, csak a telekkönyvbe íratja a maga nevét a Máriáé helyett.

Aztán beperelte Mendel Pétert, és egy év múlva már Mendel volt az egész telek birtokosa.

Az ökör tulajdonosa, egy szomszéd falubeli koros özvegy ember csak úgy egyezett belé, hogy fel nem adja lopásért Pétert, hogy ez, tizenhét éves szép leányát kényszerítette hozzá férjhez menni.

Mindez annyira lesújtotta Pétert, hogy a következő tavaszon meghalt; özvegye rokonainál tengődik. –

Egy más eset ugyancsak helységünkben adta elő magát. Gajdos Mihály telkes gazdának harmincz forint adóssága volt a korcsmában. Tavasz felé járt az idő, némi burgonya és árpára lett volna vetésre szüksége. Megszólította a körjegyzőt: adjon neki tanácsot, hogyan szerezzen valamely takarékpénztárból olcsó kölcsönt; hogy még egy pár lovat is vehessen, a csekély vetőmagot és korcsmaadósságát kifizesse: százhatvan frtra lett volna szüksége. Ezt a beszélgetést a korcsmáros hallotta.

Három leánya volt Mihálynak; a legidősebbhez, munkáskézre lévén szüksége, szállót fogadott, becsületes munkás fiatal ember volt a veje, Iván.

Néhány nap múlva megbetegedett Mihály; ekkor elhíresztelte a korcsmáros, hogy az ő fiától Mendeltől százhatvan forintot vett Mihály kölcsön. A családtagok nem tudván, hová fordította a pénzt, megkérdezték a beteget, igaz-e hogy Mendeltől kötelezvényre vett fel pénzt; a beteg határozottan tagadta. Ekkor elment veje Menetelhez, s hitta a beteghez, mondja szemébe hogy tartozik neki, de Mendel nem ment, azt mondta: semmi köze hozzá, ő nem korcsmáros, neki mivel tartoznék?

Gajdos meghalt. Halála után elmúlt két év; a korcsmaadósságot kifizette régen Gajdos veje Iván. Nyugodtan gazdálkodtak azután, azon boldog tudatban, hogy nincs adósságuk.

Egy szép napon azonban beperelte Ivánt Mendel, hogy százhatvan forintot 30% kamattal fizessen. Rendes kötelezvényt mutatott elő, a családtagok azonban meg voltak győződve, hogy atyjok soha sem vette fel azt a pénzt. Történetesen össze tudott hazudni két olyan írás tudó tanút a zsidó, aki időközben meghalt: egy részeges utbiztost és egy kovácsot, a kik gyakran fordultak meg a korcsmában. A per hosszan folyt, a bíróság elfogadta Mendeltől az esküt, mi által ő meg is nyerte perét. A telek árverés alá jött volna, de az egyik testvér kiskorú lévén, az árvaszék megakadályozta az árverést. – Iván eladván utolsó marháját, kiment Amerikába, hogy ezen adósságra, mely tiszta lopás, megkeresse a pénzt.

Az itt elősorolt két eset rövid idő alatt adta elő magát egy kis faluban. Hány ehhez hasonló történik mindennap az egész környéken; ki győzné elősorolni és leírni mind!

Való, hogy értelmesebb, míveltebb népen nem foghat oly könnyen ki a zsidó, mint a mi együgyű népünkön. De arra kellene törekednünk, hogy kivonhassa magát befolyása alul ez a szegény nép.

A siker nagy úr, a zsidó pedig nem nagyon válogatván az eszközökben, igen sok sikerül neki. Neki a lelkiösmerete nagyon tág, keresztényt megcsalni, vagy hamisan esküdni meg bíróság előtt, erény, nem bűn.

Vegyük már most a gyakori gyújtogatást, mely vidékünkön majdnem kivétel nélkül a zsidóságtól ered. Mindennapi dolog, amit alig titkol a zsidó bérlő, hogy, ha rossz, gazos a termése, megbiztosítja azt a csűrben és meggyújtja. Így minden fáradság nélkül adja el termését. Úgy tesz, ha iszapos a szénája, széna termésével, vagy ha valami saját rozszant épületei vannak, ezekkel már épen. Ha egy gazda ember hallja, hogy zsidó szomszédja megbiztosította épületeit, kétségbe van esve, már csak retteg, mikor fog leégni. A szalma fedelű faépületekért aránytalanul nagy biztosítást kellvén fizetni, nehezen szánja rá tehát magát a szegény gazda. Azonban a példa hat. Tavaly egy zsidó csüre volt biztosítva és égett le, ez idén már egy földműves gazda vitte keresztül, hogy, miután épületeit már egy évig biztosította, ez idén a termést is megbiztosítván, – midőn az első hó leesett: hogy házát, mely még új, megvédhesse – felgyújtotta csürét. Már meg is kapta a biztosítási díjat.

Képzeltetni, hogyan hat az a míveletlen népre, ha látja, hogy az eféle mindég sikerül! Feladni nem meri őket egyik gazdaember sem, mert fél hogy bosszúból majd a feljelentő házát gyújtja fel.

Mindennapi dolog a krajnyai zsidóságnál, hogy bosszúállásból gyújtogat.

Szomszédomban egy birtokos a törvény útján tett ki egy zsidó bérlőt a birtokrészből, melyet az bérelt. Ezért a zsidóság bosszút forralt a földes úr ellen. Imaházukban elhatározták, hogy felégetik minden épületét és takarmányát. (Íme a „Kagal”!– Szerk.) Kiválasztottak magok közül egy szegény zsidót, akinek tíz forintot összetéven, kötelességévé tették, hogy azon birtokos épületeit gyújtsa meg. Mégis tette egyenkint, következetesen.

Nem is képzelteti a míveltebb vidékén lakó, hányféle módon árt az itteni zsidóság a birtokos osztálynak is, nemcsak a népnek.

Vegyük például a bérléteket.

Ezen a vidéken nemcsak a korcsmáros, de a birtokbérlő is mind zsidó. Közel vagyunk Gácsországhoz! Ha a birtokos, vagy hogy nagyobb bért kapjon, vagy mert rosszul míveli földjeit vagy bármily más okon, ki akarja bérlőjét tenni, illetőleg más bérlőnek adni bérbe birtokát, ezt vajmi nehezen teheti meg. A mely zsidó egyszer egy birtokba vagy korcsmába befészkei magát, ahhoz jogot tart; kivált ha már apja is ott volt történetesen bérlő. – Ha kiteszi a birtokos, pusztán marad korcsmája vagy birtoka, más bérlőt nem kap. – Szemem előtt történt, hogy egy birtokos törvényesen kiköltöztette korcsma-bérlőjét, minthogy az nem fizetett rendesen. Aztán egy távolabb vidékről fogadott korcsmárost, aki sokkal nagyobb bért fizetett. Az új korcsmáros is zsidó volt. Ezt aztán a községbeli zsidók kitiltották imaházukból, erőszakkal kilökdözték. Végre a legközelebbi rabbinus elé kerülván az ügy, az elrendelte, hogy a jelenlegi korcsma-bérlő a réginek fizessen évenkint harmincz frtot. (Ismét a Kagal! – Szerk.)

De térjünk vissza a népre. Számptalan a módja, hogyan tudja egy ilyen falusi bankár, mint például az említett Mendel, kiszivattyúzni az együgyű népet. Az adóvégrehajtót minden vidéken ismerik, nemcsak nálunk. Ha az megjelenik a bíró házában, ott ólálkodik körülte már Mendel, vagy más falusi bankár. Felajánlja a megszorult gazdának az adóra a hiányzó pénzt, de milyen kamatra! Mindennapi eset, hogy egy jó szekér szénát és ugyan anynyi sarjút termő rétet négy frtnak kamatában évekgig bír zálogban Mendel, míg ismét kiválthatja tulajdonosa.

Ha, – mint minden nyáron, – nagy része a férfiakkal az Alföldre indul az aratásra néhány véka gabonát keresni, akinek épen nincs úti költsége, Mendel készségesen ad neki kölcsön. Így aztán az aratáson is az ő számára dolgozik.

Most sajnos napirenden van az Amerikába való kivándorlás. Erre is Mendel kölcsönözi a pénzt, és cs á b í t j a, nagy keresettel kecsegteti a népet, hogy csak menjen Amerikába, onnan sok pénzt fog hozni. Hogy innen Amerikáig jusson egy ilyen szegény munkás, hetvenöt frtra van szüksége. Ezt Mendel úgy szokta kölcsönözni, hogy egy év múlva kap érte száz harminczkét frtot. De az illető, – eddig tudtommal három egyén, – leköti neki fél telkét, a melyet, ha egy év alatt le nem fizeti az illető

a száz harminczkét frtot, Mendel örök áron megtart, – de addig is, már az első éven, a nagy kamaton felül ő használja a telket.

A múlt napokban nyolczvan frtot kölcsönözött ismét egy kivándorló-nak úgy, hogy itthon maradt nővére öt hónap múlva száz negyven frtot fizet érte.

Az orgazda is mind zsidó. Az idevaló nép valamint nem képes nagy erényre, épen úgy nem hajlandó nagy gonosztettekre: rablás, gyilkolásra. De az apró lopások, csenések napirenden vannak. Arany óráját bátran háza előtt hagyhatja az ember, de egy darab vas vagy vasszerszám gyorsan eltűnik szeme elől, ha el nem takarítja. És ez nagy részt a korcsmába vándorol; pálinkáért mindenkor beváltható. Nincs az a tárgy, amit a zsidó el ne vegyen, ha jól tudja is, hogy lopott jószág.

Minél butább a nép, annál könnyebb a roszra felhasználni. Mackay, egy angol, amerikai útleírásában olvastam, mely évekkel ezelőtt íratott, midőn még a déli államokban rabszolgákat tartottak a nagy birtokosok, hogy minden ültetvény közelében talált egy düledező kunyhót ronda bútortázzal, aminőről a tisztaságszerető angolnak alig volt fogalma, mosdatlan, kóczyos, pelyhes, göndörfejű gyermeksereggel; néhány tyúk s egy sereg lúd volt a kunyhó udvarán. Kérdezősködvén megtudta, hogy ott osztrák zsidó – természetesen lehetett magyarországi is, – lakik, aki a rabszolgák által, uraságuktól lopott tárgyak rendszeres orgazdája. Ez az üzlete. Pálinkát ad a lopott jószágért, s megveti jövődő gazdagsága alapját. És ezen zsidók boldogultak. Sok közülük, mit a nevezett író hitelesen tudott meg, rövid idő múlva gazdag kereskedő vagy bankár lett Amerika valamely nagyobb városában.

Nálunk is Mendelnek már szép zszindely fedelű háza és tekintélyes földbirtoka van, s ha így tart a világ folyása, még sokra viheti.

A fentebbiekből világos, hogy a, sajnos, még míveletlen népet minden roszra a zsidó tanítja: ő teszi korhelylyé, ő tanítja meg lopni, gyújtogatni, és minden módon akadályozza, hogy jólétre vergődjék. Most az igaz, pang minden, nem kereshet a nép semmit. A keresethiány az oka, hogy oly könnyen vehető rá a kivándorlásra.

De ha van is keresete, az is leginkább a zsidó haszna. Láttuk ezt pár év előtt, midőn a Laborcz völgyén épült a vaspálya. Böven kereshetett és keresett is a nép; jól fizették a fuvart és földmunkát; de ebből vajmi csekély haszna van a népnek, sőt van olyan, a ki épen e miatt szegényedett el. Rászoktatták a zsidók a rumivás, szivarozás, és másféle fényűzésre, aztán nagy kamatra előlegeztek a munkásoknak pénzt. A vaspálya elkészült, a kereset megszűnt, a nép még szegényebb mint volt, de a zsidóság meggazdagodott.

Nagyon is eljött az ideje, hogy társadalmi úton történjék meg legalább minden, ami csak kivihető, hogy a zsidó sokféle káros üzelmének gát vessenek.

Z. A.

A Bakony felső vidékéről.

T. Szerkesztő úr – Hogy vidékünkön is mily óriási mérvet ölt a semitismus terjeszkedése és meggazdagodása a mezei gazdaközönség-

nek pedig tönkremetele, mutatja – a többek között, – a következő eset Ugyanis egy bizonyos b. sz.-helyi egész telkes gazda, Sz. p.? tartozott a sz.-ri takarékpénztárhoz 3000 frttal, mely tőke után a kamatokat először csak fizetgette, de miután a kamatok nagysága, valamint a nem kedvező termés miatt is nem bírta Sz. P. a kamatokat rendesen fizetni, megegyezett N. J. izraelita „atyánkfíával” arra nézve, hogy N. J. fizeti a kamatokat azon kikötéssel, miszerint Sz. P.-nek fele birtokát használja N. J. a kamatfizetés fejében, mely dolog két évig tartott. Amikor aztán összeszámítottak, Sz. P. adósa lett N. J.-nek 1900 frttal, a melyet rá is kebleztetett Sz. P. birtokára, s a rákeblezés után N. J. Sz. P.-t beperelte, kinek birtoka, mely ezelőtt megért 12000 frtot, eladtván 5000 írtért, most az illető gazdának semmiye sem maradt a nyomorúságos életen kívül; N. J. pedig, ki ezelőtt csak szegény házaló volt, most több ily – „életrevalóság” útján, emelkedik és gazdagodik. Mindenesetre, ha ennyire el nem szaporodnék a semitismus, vagy ha csak korlátok között élhetnének körünkben, polyp karjaikat nem terjeszthetnék ki annyira a préda után, s bizonyára jóbblétnék örvendenének sok gazdáink az országban!

Sz.

Szerkesztői nyílt levelezés.

A rumi kerületből azt a tudósítást vesszük, miként ott bizonyos oldalról célzatosan azt a hírt terjesztik, hogy „Istóczy többé nem lép föl, mert nagy államhivatalt vállal.” Bizony nagy szegénység lehet argumentumok dolgában bizonyos uraknál, ha már ilyen fogásokhoz kénytelenek folyamodni. Hát mi részünkről kijelentjük, – akár tetszik ama bizonyos „jóakaró” uraknak akár nem, – hogy Istóczy se nagy se semmiféle államhivatalt nem vállal, hanem továbbra is népképviselő óhajt maradni; és ha rumi kerületi t. barátai úgy akarják, hogy a kerületet, melyet már három országgyűlésen át, s úgy hisszük, becsülettel képviselt, továbbra is képviselje: úgy büszkeségének fogja tartani, továbbra is a rumi kerület képviselői székéről működhetni.

Ó-Becséről, különböző oldalról több példányban beküldtek hozzánk egy nyomtatott nyilatkozatot, mely egy ottan grassáló zsidó prókátor ellen van intézve, a ki a nyilatkozat szerint „egy jóra való topolyai gazdaembert, furcsa színű betáblázási históriával öngyilkosságra hajtott, s több vagyonfosztogatást követett el.” Ennek a zsidó prókátornak az esete is igazolja a füzeteink 2-ik számában a „Zsidó ügyvédek”-ről közölt cikk állításait s különösen azt, hogy hazánkban az ügyvédi kar tekintélyének a közvélemény előtt a nulla fokra való alászállását legfőképp a zsidó prókátorok idézték elő. Ó-becsei elvbarátaink jól teszik, hogy irtják a gyomot; ne törődjenek a „sornál”-okban ütött lármájával a ganefnek; tudja úgysis minden «mber ma már, hányadán vagyunk a zsidókkal, különösen pedig a zsidó prókátorokkal. – Úgy hisszük, ennek a mákvirágnak viselt dolgairól emlékezik meg a Mai számunkban közölt topolyai levél is.

Egy olvasónak Eger. – Ön azt írja, hogy „a 12 röpiratának nagy előnyére lenne, ha hozná statisztikai kimutatását annak, hogy az enyancipátiótól fogva mely magyar családok birtokai jutottak zsidók kezére, kezdve herczeg Eszterházytól, a kinek kis-várdai birtoka Wahrmann-é lett, – le egészen a kunyhóig és minő utakon?” – Az eszme jó; csak akadjanak t. elvbarátaink közül olyanok, a kik a szükséges adatokat az egyes vidékeket illetőleg beszerzik; mi készségesen regisztrálni fogjuk a zsidó csöndes hódításokat és zajtalan pusztításokat.

B. István ügyvéd úrnak B. Gyarmaton. – A kérdéses nógrádmegyei levélnek illető füzetünkben utánna nevezte, mi ott az ön védencze nevét nem találtuk; hanem találtunk kezdő és végbetűs nevet, a mely betűk tetszés szerint akár 25 különböző, német hangzású s részben általánosan ismert nevekre is alkalmazhatók. Az identitás tehát csak akkép állapíthatnák meg, – föltéve, de meg nem engedve, hogy ily esetekben egyáltalán helye van a sajtópernek, – ha az ön zsidó védencze mindenekelőtt igazolná azt, hogy a kérdéses nógrádmegyei levélben közölt nem épen épületes dolgokat ő csakugyan véghez vitte, úgy hisszük, ez ellen nógrádmegyei illető t. levelezőknek sem lenne tán kifogása. – Különben is, eltekintve mindezekről, levelének különösen egy passusát szem előtt tartva, nem igen tudjuk érteni azt a nagy échaufement-t.

H. S. úrnak Ungvár. – tán egy részét használhatjuk. A másik részét mintha már valahol hallottuk volna. Jobban szeretnénk, ha ön az ottani helyi és környékbeli viszonyokról küldene be tudósításokat.

T. G. úrnak Arad. – Közöljük.

K-f úrnak Kalocsa. – Ugyanezt írjuk.

P. H. úrnak Győr. – Most már küldheti a cikket.

M. László úrnak. Pa-ny. A magában véve jeles cikket csakúgy adhatjuk, ha beleegyeznek abba, hogy azon részeit, a melyek programunkhoz képest, röpirataink keretén túl esnek, elhagyjuk. Az ön kérdésére viszont mi is intézünk önhöz egy kérdést s ez az: miért nem mernek, különösen a szélsőbaloldali képviselők a zsidókérdésben felszólalni? holott tudjuk, hogy választóik nem igen nagy zsidóbarátok.

V-y L. úrnak D-d. – Az ígért levelet várjuk. A bizományi ügyet a kiadóhivatal elintézte.

S-k J. úrnak R-n. Vidéki tudósítók között szívesen fogjuk látni. A választott írói név azonban igen sémita hangzású lenne. Más nevet kell választani.

Dr. I-k J. úrnak T-k. – Várjuk a kilátásba helyezett adatokat. – Nem ritka eset az, hogy füzetünket útközben egyes, előfizetés nélküli „műkedvelők” vagy épen a „művet nem kedvelők” elfogdozzák. A kiadóhivatal pótolta a kérdéses füzetet.

A Die „Staatspilyloxeren” című, hozzánk Aradról beküldött német verset elküldtük használat végett Berlinbe, a „Wahrheit” című antisemilikus élcslapnak.

A kimúlt oroszlán című parabolát alkalmilag hozni fogjuk.

Olvasókörnek F-k. – Az ígért adatokat szívesen vesszük.

H-i úrnak K-vár. Kívánságát teljesítettük. Az illető „radicális” úrnak, jó lesz, ha a tisztelt választók ad oculos demonstrálják, hogy a zsidókat legyezgető „radicalismusával” elmehet a holdvilágba választókerületet keresni.

Adára. – Az illető hírlapi közleményt figyelemmel olvastuk, de eredeti közleménnyel ellátva levén, mi más lapokból közleményeket nem vehetünk át; erre nincs terünk. Kélünk eredeti tudósításokat.

T-köy K. úrnak Ny-a. Közöljük. Kérjük jövőre is közreműködését.

A nagyszombati reclame-hős zsidó szabónak eljárása bizony nem „kóser”; hanem ezen csak úgy lehet segíteni, ha a nagyszombatiak nem hozzá, hanem jövőre is a keresztény szabókhoz mennek ruhát csináltatni, a kik viszont iparkodjanak a „Kund8cllaft”-okat kielégíteni.

B-y Ferencz úrnak Karád. – Jelen számunkból kiszorult.

Alföldinek Szentesen. – A szentesi új nótából, mi, közelfekvő okokból, csak az utolsó strófának két végső sorát közölhetjük, a mely így szól:

„Höhér Náci fináncz zsidó,
Magyar név nem neki való.”

